

Bucurestiul meu drag

memoria vizuală a Bucureștiului - www.orasul.ro

un produs:

ASOCIAȚIA
**Bucurestiul
meu drag**

martie 2013
nr. 15

Tramvaiele orașului

Foto Șerban Lăcrițeanu

Suntem profesioniști

De Andrei Bîrsan
www.orasul.ro

Suntem *profesioniști* “utilizării”

Bucureștiului: zi de zi folosim orașul, ne deplasăm, spălăm, încălzim, plimbăm...

Ca orice *profesionist* ne cunoaștem meseria, știm la ce să ne așteptăm în anumite situații, nu suntem luați pe nepregătite, știm că dacă plouă avem toate șansele să ne murăm din cap până în picioare, sau că dacă ajungem în Tei ne pot mânca câinii...

Profesionist înseamnă că avem o pregătire corespunzătoare. Deci, când devenim *profesioniști* în utilizarea orașului? Locuitorii băștinași sunt din oficiu sau și ei trebuie să treacă prin probe? Provincialii își iau carnetul de *profesionist* să zicem în 3 ani și încă 2 ani sunt începători?

Un *profesionist* își face cu plăcere meseria și găsește satisfacții în

rezolvarea provocărilor. Ca *profesioniști* știm și locurile care ne umplu de bucurie, care ne fac să trăim din plin orașul. Fiecare *profesionist* are locul lui de relaxare, fie o zonă din București, fie o cafenea sau restaurant, dar poate fi și o piesă de teatru cu actorii preferați. Bucuriile sunt făcute din lucruri mărunte, plăcute, puse cap la cap.

Haideți să ne purtăm ca un *profesionist* și să ne bucurăm de ce ne dă Bucureștiul nostru drag!

P.S. Problema cu *profesioniști* este că nu pot fi tromboniști și cu toate astea la fiecare 4 ani ne lăsăm îmbrobodiți să alegem pe unul sau pe altul care promit marea cu sare și care ajung să facă cu totul altceva decât au promis, sau, și mai rău, să alegem pe unul ca să nu iasă altul.

ASOCIAȚIA
Bucureștiul
meu drag

www.orasul.ro

Merită să descoperim pentru noi toți și pentru copiii noștri farmecul locului, oamenii și tradițiile care l-au construit, care i-au definit spiritul și care într-un fel sau altul interferează zilnic cu prezentul nostru.

Bucureștiul meu drag

memoria vizuală a orașului

SUMAR

- 3 Suntem profesioniști
- 6 Cronica lunii
- 41 Trecut-au anii...
- 48 Cărțile Bucureștiului
- 49 Biserica Pogorârea Sfântului Duh
- 52 Du-mă acasă, măi, tramvai...
- 66 Gânduri despre un București căutat. Cum descoperim orașul?
- 90 Meșteșugari
- 100 Purim!
- 108 Fotohaiku
- 110 Rebranding, locuri și cartiere bucureștene
- 120 Bucureștiul văzut de sus
- 130 Orașul lui Caragiale
- 136 Ultimul Etaj, Moara lui Assan
- 150 Expoziție între Rahova și Ferentari
- 158 Pe scenă
- 166 Fotografi ABMD - Nicu Buculei
- 182 Argentic - Cămin P19 Regie, 1985
- 184 Mozaic foto bucureștean

ISSN 2248 - 3292

Nici un material din această publicație online nu poate fi reprodus parțial, integral sau modificat fără permisiunea anterioară explicită, prin acord scris cu revista BMD. Drepturile de autor asupra textelor și imaginilor din această publicație aparțin autorilor lor. Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate aparține semnatărilor articolelor respective. ©2013 Asociația Bucureștiul meu drag

Partener

MUZEUL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI

Allplan 2013

ALLPLAN 2013 – ANYTHING ELSE IS WORK.

www.nemetschek.ro/allplan2013

Allplan

Expoziția “Bucureștiul meu drag - 2013”

Mirela Momanu
Coordonator expoziției
Asociația “Bucureștiul meu drag”

În cadrul vernisajului de vineri 01 februarie 2013, ora 20.15, pe pasarela de la stația de metrou Unirii 1, a fost inaugurată expoziția “Bucureștiul meu drag - 2013”, găzduită sub sigla conceptului “Galeria din Galerie” - transformarea spațiului public de la metrou în prima galerie permanentă, subterană, de fotografie a Bucureștiului, un proiect inițiat de Asociația Bucureștiul meu drag și susținut de Metrorex și Apa Nova.

Un București văzut de 44 bucureșteni în 45 fotografii, alb negru și color, a fost dezvăluit iubitorilor de fotografie, precum și tuturor bucureștenilor pasageri ai metroului.

Au expus:

Adriana Saraceanu; Alexandru Dinu-Serban; Alex Iacob; Andrei Berghes; Andrei Birsan; Andrei Pacuraru; Andrei Vocurek; Bogdan Bousca; Catalin Samoila; Claudia Pruna; Claudiu Gilmeanu; Cornel Hlupina; Corneliu Petrescu; Corneliu Tanasa; Cosmin Tuduran; Cristian Radu Raiden; Cristina Tinta; Dan Moruzan; Daniela Borcea; Dragos Stoica; Dragos Ticu; Elena Codrea; Eli Driu; Florin Alin Iliuta; Ionel Onofras; Irinel Cirlanaru; Laura Cosor; Marian Mocanu; Mihaela Motaianu; Mihai Petre; Mihai Radulescu; Mirela Momanu; Nick Costandache; Nicu Buculei; Petre Margineanu; Radu Eduard Stanciu; Raluca Barsan; Serban Vornicu; Sergiu Sfetcu; Sorin Bejenaru; Stefan Tuchila; Vali Dima; Viorel Pirjan; Viorel Plesca.

Galeria din Galerie

www.galeriadingalerie.ro

Galerie de fotografii dedicată bucureștenilor

www.orasul.ro

www.metrorex.ro

www.apanovabucuresti.ro

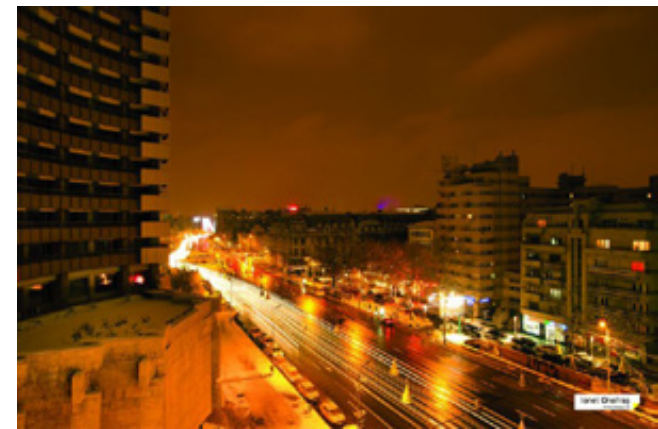
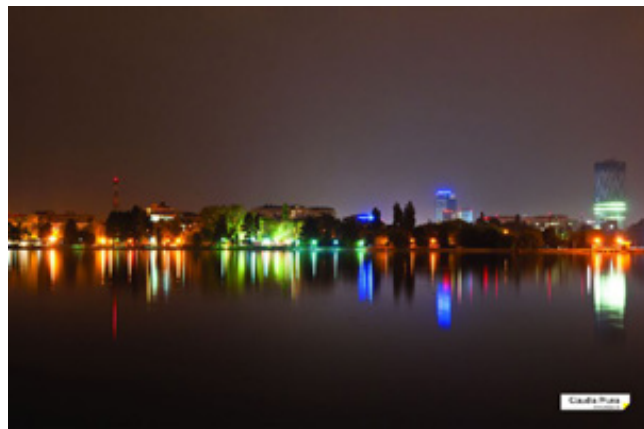
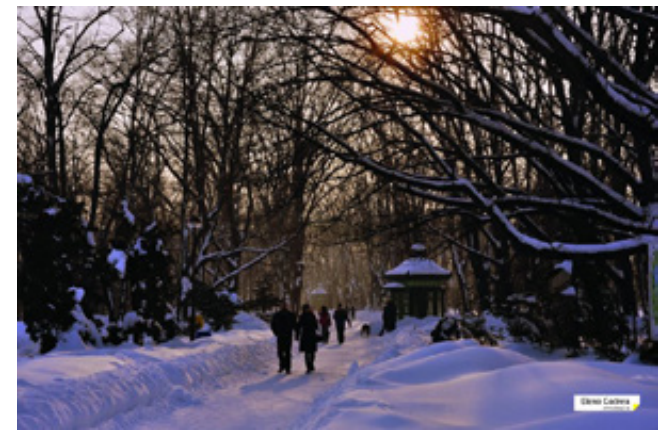

Foto Nicu Buculei

Foto Eli Driu

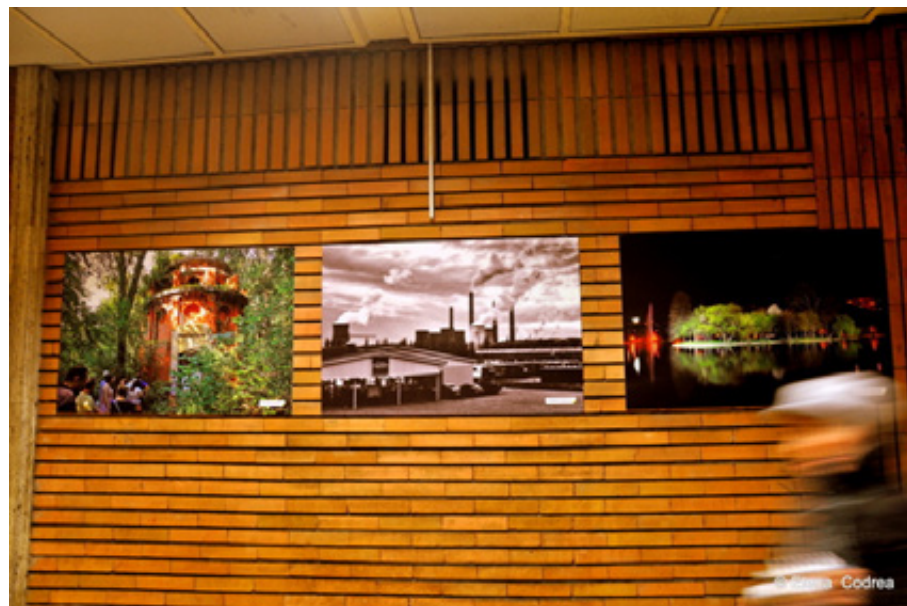

Foto Elena Codrea

Foto Corneliu Tanasa

Foto Corneliu Tanasa

Foto Elena Codrea

Foto Eli Driu

Expoziția “Dragobetele sărută fetele” - ediția 2013

Mirela Momanu
Coordonator expoziții
Asociația “Bucureștiul meu drag”

Denumită și „Cap de primavară”, „Sânt Ion de primavară” sau „Logodnicul păsărilor”, sărbătoarea Dragobetelui aduce bucurie și apropiere, zâmbete și bună dispoziție. Este o sărbătoare a dragostei, momentul când natura se trezește, iar oamenii intră în rezonanță cu ea.

Asociația Bucureștiul meu drag a inaugurat expoziția-concurs de fotografie “Dragobetele sărută fetele” - ediția 2013 în cadrul vernisajului din 24 februarie 2013, ora 12.00, găzduit de Muzeul Național al Satului “Dimitrie Gusti”, în sala Gheorghe Focsa.

Juriul alcătuit din: Mirela Momanu - Coordonator expoziții Asociația Bucureștiul meu drag, Andreea Nanciu - muzeograf Muzeul Național al Satului “Dimitrie Gusti” și Mircea Radu- om de cultură și de televiziune, a ales cele 48 de fotografii pentru expoziție, din cele peste 300 de lucrări primite în concurs.

Locurile I , II și III au fost premiate de către Hotelul InterContinental:

Premiul 1- ADRIAN PETRIȘOR - 1 noapte de weekend cazare într-un Junior Suite, pentru 2 persoane, cu mic dejun, acces la Health Club și Club Lounge

Premiul 2 - MIHAELA MOȚĂIANU - Seară romantică în doi la Restaurantul Modigliani, în valoare de 100 Euro

Premiul 3 - MIHAI UNGUREANU - Sunday Brunch pentru două persoane în Restaurantul Modigliani.

Au expus: Adrian Petrisor, Adriana Lungu, Alexandru Corneanu, Alina Corcoz, Alunita Munteanu, Andra Enache, Andreea Chiru, Andreea Fazacas. Andrei Costea, Antonio Cioarek, Aurel Rapa, Bogdan A-Popei, Bogdan Bousca, Burlacu Dan, Corneliu Petrescu, Corneliu Tanasa, Cristian Botea, Cristian Bucur, Cristian Petrache, Cristina Tripon, Dan Balan, Dan Mirica, Elena Preotu, Elisei Noata, Florin Muraru, George Dragoi, Gina Buliga, Iulia Iacoban, Ileana Buruianu, Iliuta Florin Alin, Irinel Cirlanaru, Iulia Antocica, Julia Kretsch, Laura Cosor, Mihaela Motaianu, Mihai Ungureanu, Mugur Barbosu, Nicu Buculei, Nina Mihaila, Sorina Tache, Teodora Teican, Vali Dima.

Oganizatorii evenimentului:

Asociația Bucureștiul meu drag - memoria vizuală a orașului www.orasul.ro
Muzeul Național al Satului “Dimitrie Gusti” <http://www.muzeul-satului.ro/>
Hotelul InterContinental București <http://www.intercontinental.com/>
Canon- <http://www.canon.ro/>

Foto Corneliu Tanasa

Foto Viorel Pirjan

Foto Vali Onciu

Foto Corneliu Tanasa

Foto Radu Neagu

Foto Julia Kretsch

Foto Radu Neagu

Locul I

Adrian Petrișor

Muzeul Național
al Satului
"Dimitrie Gusti"

INTERCONTINENTAL.
BUCHAREST

Canon

Locul II

Mihaela Motaianu

Muzeul Național
al Satului
"Dimitrie Gusti"

INTERCONTINENTAL.
BUCHAREST

Canon

Locul III

Mihai Ungureanu

Muzeul Național
al Satului
"Dimitrie Gusti"

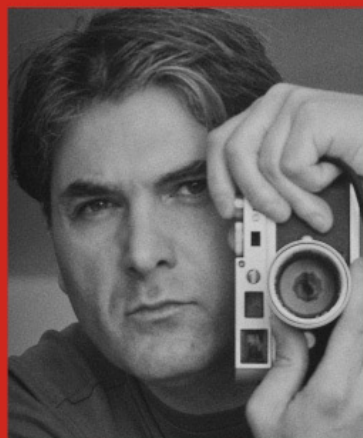

INTERCONTINENTAL.
BUCHAREST

Canon

juriul concursului

Andreea Nanciu

Mircea Radu

Mirela Momanu

Liniștea dinaintea votului

Mircea Radu - membru al juriului

Uite ce fotografii au câștigat!

Mirela Momanu - membru al juriului

Votul s-a încheiat

Andreea Nanciu - membru al juriului

Juriul a ales!

Autograf

Canon iPF6450

Sosirea vizitatorilor

De Mărțișor

Printr-o acțiune eveniment, Asociația „Bucureștiul meu drag” și-a propus să le reamintească bucureștenilor specificul sărbătorii Mărțișorului, plăcerea dăruirii și de ce nu, memorarea acestui eveniment într-o fotografie.

Asociația „Bucureștiul meu drag” a sărbătorit ziua 1 Martie la stația de Metrou Unirii 1, împărțind mărțișoare doamnelor și domnișoarelor care au trecut, în jurul orelor 18:00, pe la stația de metrou Unirii 1, oferind și surprize dulci sub forma de bomboane și ciocolată, și aducând un plus de inedit în atmosfera de la metrou prin intermediul unor momente speciale: grupul Milonga Tabiet a oferit o surpriză cu savoare de tango argentinian, Nicu Nădejde a generat energia rock-and-roll, iar grupul “Măriuțele” a adus zâmbete și bucurie tuturor prin cântece și dans tradițional (www.mariutze.ro).

Co-organizatori ai evenimentului au fost: Kraftfoods, F64 - www.f64.ro și Apa Nova București - www.apanovabucuresti.ro, iar fotografierea a fost permisă prin amabilitatea conducerii Metrorex - www.metrorex.ro.

Mirela Momanu
Coordonator expoziții
Asociația “Bucureștiul
meu drag”

Foto Crisanta Maciuceanu

Foto Nicu Buculei

Foto Nicu Buculei

Foto Nicu Buculei

Foto Nicu Buculei

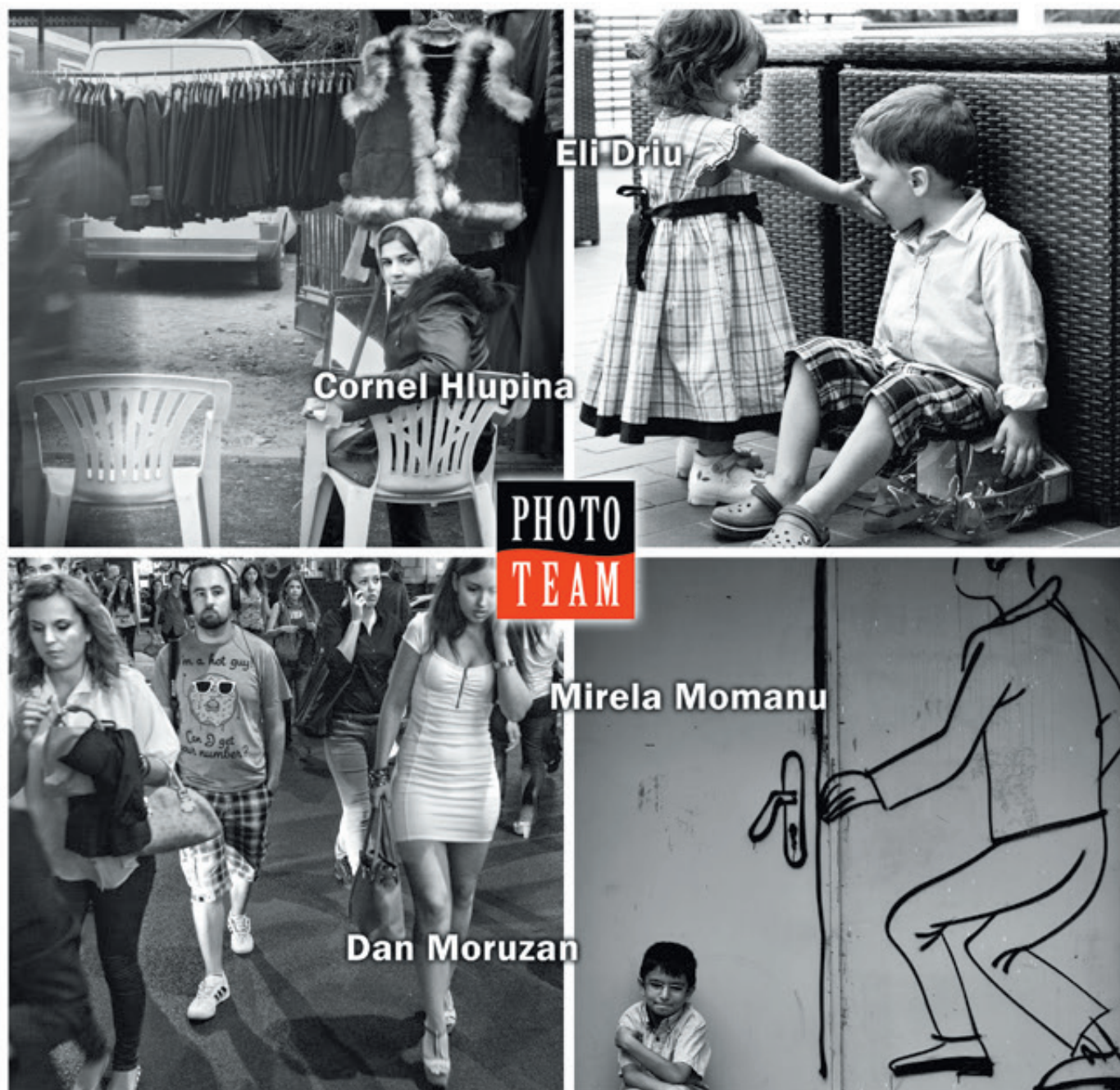
Foto Mihaela Petre

Foto Cristian Tole

STRADA x4

FotoExpoziția „STRADA x4”

FotoExpoziția „STRADA x4”, deschisă la Café Verona, în subsolul librăriei Cărturești, aduce în fața publicului lucrări semnate de membri grupului PhotoTeam - Eli Driu, Mirela Momanu, Cornel Hlupina și Dan Moruzan.

Expoziția este organizată în cele 4 săli ale cafenelei, unde fiecare autor expune un număr de 15-20 de lucrări, alb-negru și color. Tema comună fiind „strada”, fotografiile prezentate surprind instantanee urbane, în marea lor majoritate din București și nu numai. Sunt fotografii care trezesc emoții sau nostalgii, cu mesaj direct, prin abstractizarea elementelor banale.

Numărul vizitatorilor, neașteptat de mare, și mai ales opiniile exprimate conving mai mult decât o cronică de autor cu aprecieri estetico- academice sau o ierahizare a lucrărilor într-un posibil top.

Redăm în continuare câteva dintre părerile celorcare au trecut pragul expoziției:

Vă invidiez că v-ați reunit și petreceți împreună un timp de calitate. Această expoziție reprezintă un strop din bucuria PhotoTeam. Felicitări! (Andrei Bîrsan)

Fotografia de stradă este foarte selectivă, ea ne alege și nu ne putem apropia dacă nu suntem la rândul nostru aleși. Viziuni, vederi diferite foarte interesante și care, deși parcurg aproape aceleași spații - străzile noastre de zi cu zi - aduc ceva nou, spectaculos și personal. 4 fotografii, 4 limbaje care se acordează într-o gramatică comună, în care alb-negrul lucrează într-un fel unitar, în care pietonii devin purtători de povești. (VladEftenie)

Fotografiile sunt pe gustul meu artistic.Felicitări și continuați! (Emanuel Pârveu)

Cei mai interesați 4 membri din grupul “Bucureștiul meu drag” au alcătuit un quartet. Pasionați de fotografie și de orașul București, cel cu atâtea contradicții, cei 4 și-au prezentat expoziția ‘Strada x4’. Mergeți la Cărturești, ca să văfaceți o idee proprie! (Andrei Pandele)

Expoziție excelentă a acestor patru fotografi care alcătuiesc grupul Photo Team. Mai ales că este prima dată când publicul se întâlnește cu lucrările lor. Fotografii curajoase în care spectaculosul rezultă din limbajul vizual care dirijează atât notele înalte cât și cele joase - luminile și umbrele. Felicitări! Și o mențiune aparte pentru dl Dan Moruzan ale cărui lucrări mă obligă să-mi aduc aminte de Henri Cartier - Bresson și fotografiile sale celebre. Și nu în ultimul rând mă grăbesc să aplaud gestul gazdelor de la Café Verona, gest de favor făcut publicului iubitor de fotografie, fără de care n-ar fi fost posibilă organizarea acestei manifestări. (VasilieAltescu)

Dincolo de prezentarea coerentă a expoziției și a atmosferei cordiale, am admirat colegialitatea și susținerea reciprocă a celor patru expozanți. Personalitatea fiecăruia s-a afirmat vizibil prin fotografiile care au fost expuse. Sincere urări de bine și viață cât mai lungă pentru acest grup PhotoTeam. Multe împliniri în activitatea fotografică. (Dan Dinescu)

Expoziție de fotografie, 5 - 19 martie 2013. Vernisaj: marți 5 martie, ora 18.30, Café Verona, Librăria Cărturești (Str. Arthur Verona 13-15, București)

Co-organizatori:

Parteneri:

Parteneri media:

Cornel Hlupina

Dan Moruzan

Mirela Momanu

Foto Viorel Pirjan

Foto Nicu Buculei

Foto Viorel Pirjan

Foto Bogdan Botofei

Foto Nicu Buculei

Foto Bogdan Botofei

Foto Cătălin Pomeanu

**LARGE FORMAT
DIGITAL PHOTO PRINTING**

www.amedesign.ro

TRECUT-AU ANII...

Revista Flacăra

Nr. 39 / 1964

EREN - Expoziția realizărilor
economiei naționale.

Foto Ion Petcu

Piața Universității, anii '70, arhiva Muzeului Municipiului București

Bd I. C. Brătianu, fost 1848, anii '80, arhiva Muzeului Municipiului București

Piața Universității, 2012, fotograf Gabriela Mihăilă

Bd I. C. Brătianu, fost 1848, 2012, fotograf Julia Kretsch

Parcul Drumul Taberei, anii '80, arhiva Muzeului Municipiului București

Piața Romană, anii '70, arhiva Muzeului Municipiului București

Parcul Drumul Taberei, 2012, fotograf Livia Vintilă

Piața Romană, 2012, fotograf Mihai Petre

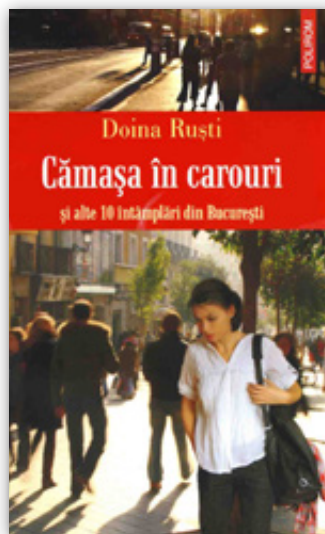
O hartă foarte cinică, în 1984 zona viitoarei Case a poporului e marcată cu o pată albă. Nr 62 este monumentul pompierilor din dealul Spirii.

Corneliu Lupeș, Șoaptele urbei: Bucureștii în 7 zile, Editura Oscar Print, București, 2011, 430 p.

Autorul ne conduce prin cartierele bucureștene, trasând liniile unei hărți ce cuprinde treptat tot orașul. Fotografiile unor monumente, efigiile de pe plăcile memoriale, însemnele urmelor de viață și creație se îmbină armonios cu observațiile pertinente, solid documentate, dar și cu citatele

ilustrative ale unor literați de marcă. Este o invitație de a asculta șoaptele locurilor pe care zilnic le străbatem, mai mult sau mai puțin indiferenți, îndemnând cititorul la reflecție și la neuitarea propriei moșteniri culturale. Corneliu Lupeș dedică această carte amintirii părinților săi, cuprinzând în cercul propriei familii întreg spațiul Bucureștilor de odinioară.

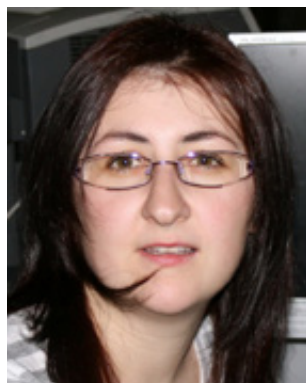

Doina Ruști, Cămașa în carouri și alte 10 întâmplări din București, Editura Polirom, Iași, 2010, 230 p.

Autoarea cunoscută mai ales prin romanul Fantoma din moară, distins cu Premiul Uniunii Scriitorilor din România, este considerată de critica literară o prozatoare de mare forță epică.

Sunt prezentate o serie de întâmplări dintr-o vară bucureșteană toridă, dublate de câteva evenimente dintr-un

București de secol XVIII. Personajele retrăiesc experiențe și identități uitate. Un volum ce se prezintă sub forma unei culegeri de “întâmplări din București”: o cămașă în carouri, un papagal ucigaș, un câine zăpăcit, melodia unui sambuc nevăzut din cartierul Andronache, un film, un mecanism electronic introdus în ceasul de la Universitate devin pretexte pentru o serie de călătorii în timp.

Mariana Lazăr, Mănăstirea Cotroceni. Catastife și Catagrafii (sec. XVII - XIX), Muzeul Național Cotroceni, București, 1997, 210 p.

Volumul de față a apărut din dorința de a readuce în memoria prezentului monumente dispărute

ca urmare a ignoranței și dezinteresului oamenilor. Cercetarea este axată pe unul din monumentele rămase în memoria documentelor - mănăstirea Cotroceni. Destinată a deveni necropola familiei Cantacuzinilor, mănăstirea a beneficiat de atenția domnitorului, care a înzestrat-o cu numeroase proprietăți. Catastifele și catagrafiile, de cele mai multe ori aride și matematice, reprezintă o imagine aproape completă a componentelor unui ansamblu, oferind posibilitatea conturării vieții de altădată. Materialul prezentat permite stabilirea unor aprecieri juste asupra poziției acestui așezământ monahal, constituind o sursă de informație pentru cercetători.

Corneliu Munteanu

Parohia: Pogorârea Sfântului Duh
“Parc Titan”

Hram: Pogorârea Sfântului Duh,
Nașterea Maicii Domnului

Ctitorie: părintele Adrian Niculcea

Biserica Pogorârea Sfântului Duh

Du-mă acasă,
măi, tramvai...

De Șerban Lăcrițeanu

Calea Griviței, 1976

Șerban Lăcrițeanu

Copilăria și adolescența mi-am petrecut-o pe o stradă din apropierea pieței 1 Mai de pe bulevardul cu același nume (astăzi Ion Mihalache). Pentru transport foloseam autobuzele liniei 34 sau tramvaiele 3, 4 și 20. La o distanță de 10-15 minute de mers pe jos se afla Calea Griviței pe unde circulau troleibuzele liniei 87 și tramvaiele 10 și 24. Peste pasarela Basarab (astăzi dispărută), aveam acces la tramvaiele 2, 9, 11 și 26.

Prețul билетelor varia în funcție de distanța parcursă și “clasa” tramvaiului: 30 și 40 de bani la clasa I-a (vagonul motor), respectiv 25 și 35 de bani la clasa a II-a (vagonul remorcă). Până la introducerea sistemului cu autotaxare, biletele erau vândute de “taxatoare”. Majoritatea erau femei și aveau rezervat un scaun amplasat imediat lângă ușa de urcare de la capătul din spate al vagonului. În fața scaunului se afla o teighea rabatabilă, cu un sertar cu câteva despărțituri pentru bani și bilete. Pe timp de iarnă, cele mai bine încălzite erau tramvaiele pe 4 osii, care erau echipate cu rezistențe amplasate sub scaune. Pe timp de vară, cel mai plăcut era însă în vagoanele pe 2 osii, la care se deschidea (culisa) complet primul geam pe partea dreaptă, în sensul de mers.

Tramvaiele pe 2 osii erau de trei tipuri: V 09 (Atel. STB 1927 cu echipament electric Thomson-Houston, Paris), V 56 (Atel. ITB 1956) și V 58 (Atel. ITB 1958). Tramvaiele “moderne” erau cele pe 4 osii, denumite *FESTIVAL* (puse în serviciu cu ocazia Festivalului Tineretului din anul 1951), construite la Atelierele Centrale ITB și apoi la Electroputere Craiova.

Bănci din șipci de lemn lăcuite, bare metalice nichelate, iluminat cu becuri incandescente, podeaua din șipci de lemn, scaunul și teigheaua rabatabilă a “taxatoarei”, zgomotul inconfundabil al compresorului de aer, mirosul de metal încins degajat de saboții de frână aplicați pe roți și nu în ultimul rând culorile crem-roșu la exterior, - așa au rămas în amintire tramvaiele Bucureștiului anilor '70 ...

Cel mai interesant era să călătorești în vagoanele V 09 în locul situat în partea stângă a vatmanului. La aceste tramvaie, cabina de conducere nu era închisă, fiind de fapt spațiul de urcare/coborâre în vagon. Accesul în salonul cu scaune destinat călătorilor se făcea prin intermediul a două uși culisante stânga-dreapta, cu mânere din alamă.

Singurul element de confort al vatmanului era un scaun tapizat cu vinilin maro și șurub, reglabil pe înălțime. Din cauza șocurilor generate de calitatea slabă a liniei sau pentru a se dezmoți, mulți vatmani conduceau în picioare. În stânga vatmanului se afla controlerul și inversorul de mers, cu o frumoasă placă cu inscripția *C. ie F. se THOMSON-HOUSTON, Paris*, în fața acestuia robinetul de frână și cel pentru acționarea pneumatică a ușilor, iar în dreapta manivela frânei de mână. Întrerupătorul general se afla montat pe tavanul cabinei.

În anii '70, în ciuda vechimii lor, aceste tramvaie erau încă folosite pe majoritatea liniilor din București. În acei ani, liniile de tramvai erau numerotate de la 1 la 30, iar linia 26 avea un traseu circular și funcționa și pe timpul nopții.

Existau și două linii “preorășenești” nr. 28 și 29, care făceau legătura între cartierul Pantelimon și gara CFR Cățelu (București Sud), respectiv gara CFR Progresu - Jilava.

2 x Tatra, linia 3, Piața 1 Mai, 27.12.1978

ITB + 3 remorci, Piața 1 Mai, 20.07.1979

Aceste trasee erau cu linie simplă, iar circulația tramvaielor se făcea după reguli speciale, cu încrucișări în anumite stații prevăzute cu linii de încrucișare.

Anul 1969 marchează începutul acțiunii de modernizarea a parcului de tramvaie ITB. În acel an sosea în țară un tramvai prototip, articulat din 3 unități, produs în Germania Federală de firma Linke-Hofmann-Bush. Era un tramvai modern, elegant și confortabil, cu o capacitate mare de transport și câteva echipamente revoluționare pentru acea dată: uși acționate electric, boghiuri silențioase, frânare de serviciu electrică și de urgență cu patină electromagnetică, iluminat fluorescent, etc.

Numerotat 3501, tramvaiul LHB a fost repartizat liniei 19. Îmi amintesc cu nostalgie și acum cum așteptam ore în șir “tramvaiul nemțesc” în stația Sfânta Vineri, după care efectuaam un parcurs dus-întors pe tot traseul, care atunci ajungea până pe Calea Dudești, în cealaltă parte a Bucureștiului. 3501 a servit drept model Atelierele Centrale București pentru construcția celebrului tramvai V3A, începând cu anul 1970. Și tramvaiele V3A aveau un aspect deosebit, modern, pentru acei ani, dar nu erau la fel de confortabile ca cel german.

Un alt eveniment important în ceea ce privește transportul pe șine din București l-a constituit achiziționarea din Cehoslovacia de vagoane TATRA tip T4R. Construite în baza unui proiect american, prezentau o particularitate nemaîntâlnită până atunci în România: manipularea nu se făcea cu un controler, ci cu pedale, ca la automobile. După părerea mea au fost cele mai reușite tramvaie care au circulat pe rețeaua ITB.

După anul 1973, nu au mai fost achiziționate tramvaie din străinătate, parcul fiind înnoit prin construcții noi de V3A și V2A, respectiv prin modernizarea vechilor tramvaie “Festival”.

Primele fotografii cu tramvaie le-am facut prin anul 1972 - 1973, când deja eram elev de liceu. Ca tehnică folosită, aveam în “dotare” un aparat de fotografiat ZENIT E, o bicicletă pliantă “PEGAS” și o așa numită “pungă de 1 leu”, pentru transportul și mai ales pentru mascarea aparatului foto.

Zonele preferate pentru fotografiat erau în principal cele situate în apropierea garilor CFR (pasiunea încă din copilărie a fost istoria CFR), în care se putea ajunge cu bicicleta. De regulă, evitam să mă deplasez pe jos, pentru a putea să dispar rapid de la “locul faptei” în caz de nevoie. Doresc totuși să arăt că, spre deosebire de calea ferată, fotografiatul mijloacelor de transport în comun nu mi-a produs niciodată probleme, dimpotrivă, vatmanii sau șoferii se bucurau când observau ca sunt fotografiați.

Astăzi, majoritatea locurilor frumoase din Bucureștiul copilăriei, împreună cu farmecul inegalabil al unui tramvai roșu-crem care se deplasa agale pe străzile cu piatră cubică, printre mici magazine de cartier, au dispărut pentru totdeauna...

Au rămas însă fotografiile care ne încântă privirea și ne trezesc amintirile plăcute ale tinereții!

EP, linia 14, Complex Studențesc Regie 12.01.1977

EP, linia 2, Stad. Republicii, joacă Rapidul, 01.10.1978

EP, linia 14, Sfânta Vineri, 20.11.1978

2 x Tatra, linia 13, Piața Unirii, 22.09.1977

EPT, linia 3, Stad. Republicii, joacă Rapidul, 01.10.1978

ITB, linia 20, Buzești intersecție cu Polizu, 10.12.1976

ITB 193, linia 20, Buzești 18.11.1978

ITB + 2 Rem, linia 24, Calea Griviței, 29.02.1976

LHB 5301, linia 19, Calea Văcărești, 23.06.1977

V 09 nr. 441, linia 10, Calea Griviței

V 01 nr. 155, linia 20, Piața 1 Mai, 05.01.1977

V3A 040, linia 27, Calea Griviței, 01.05.1978

LONDOPHONE

The Most Basa English Pub in Town

TELEPHONE! PARLOPHONE! LONDOPHONE!

Our pub is only 5 minutes away from the centre of Bucharest, near Cismigiu Park. It's a place filled with wood, beer, warm light and good music. None of this would count, if it were not for the cozy and friendly atmosphere. We can have a gig every now and then. Sometimes we host small exhibitions or other activities. It's also an ideal place for private parties. And the best thing about us: we're not expensive!

str. Ioan Zalomit 2 (where Queen Elizabeth meets Ion Brezoianu)

0744 629 499

www.londophone.ro

ARE YOU AN ARTIST?

Do you have a band and you would like to play in our pub? Are you a painting artist or a photographer and you're thinking of having an exhibition over here? Or maybe you just have an idea about an activity that might just fit Londophone? Call us at 0744 629 499 or send a message at vlad@londophone.ro and tell us what's on your mind. We will definitely find a way of meeting those ideas of yours!

Gradina Cismigiu

Ion Zalomit

Ion Brezoianu

B-dul Regina Elisabeta

editura **VREMEA**

www.edituravremea.ro

PLANETA
BUCUREȘTI

Colecția **Planeta București**

Născută din dragostea pentru orașul nostru și din îngrijorarea pentru felul în care se urâtește în indiferența locuitorilor săi, colecția **Planeta București** dorește să-i ajute pe bucureșteni să-și descopere și să-și iubească orașul. Ea dezvăluie cititorului farmecele lui neștiute, fabuloasele lui povești, atașamentele lui personaje.

Autoarea este fiica lui Radu Budișteanu, avocat de vază al României, fost ministru, cel care a făcut de două ori închisoare pentru convingerile sale politice. Familia sa reușește să supraviețuiască într-un București din ce în ce mai trist, într-o perioadă extrem de întunecată. Memoriile Despinei Skeletti-Budișteanu descriu cu o deosebită veridicitate timpurile, conturând destinele triste ale descendenților celor condamnați, care sunt la rândul lor oprimați și striviți de un regim totalitar, nefiind lăsați să-și continue studiile, fiind urmăriți încontinuu de securitate.

Cartea aduce în lumină avatarurile și clipele de bucurie trăite de Eugenia și Radu Greceanu, pereche emblematică pentru soarta bucureștenilor dintr-o „anumită clasă”, care au răzbătut prin vâltoarele celei de-a doua jumătăți a veacului al XX-lea, fără să-și piardă personalitatea, idealurile și curajul.

Victoria Dragu Dimitriu a fost realizator la Redacția Culturală a Radiodifuziunii Române. A semnat emisiunile *Atlas Cultural*, *Eminesciana*, *București*, *istorii scrise și nescrise*, *Arhipelagul București*.

Din 2004 încoace, publică o serie de lucrări închinat Bucureștilor, volume de convorbiri cu locuitori ai Capitalei, care aruncă o lumină neașteptată asupra unor detalii pitorești, savuroase și adeseori importante ale istoriei urbei. *Povești ale doamnelor din București*, *Povești ale domnilor din București*, *Poveștile unui domn din București*, *Doamne și domni la răspântii bucureștene* au fost citite cu încântare și au contribuit la buna cunoaștere a istoriei Bucureștilor și la sporirea dragostei locuitorilor pentru acest oraș neiubit și nedreptățit.

Gânduri despre un București căutat. Cum descoperim orașul?

De Vlad Eftenie, martie 2013

Vedem din ce în ce mai des Bucureștiul în imagini. E un semn bun, înseamnă că începe să se arate, să fie privit, să fie căutat, cercetat. Trebuie însă să înțelegem ce vedem, ce aflăm, cum interpretăm și ce facem cu ceea ce știm. Codul e dificil, adesea indescifrabil, tentația de a rămâne într-o zonă superficială extrem de mare. Este ceea ce se vede. Deseori distanța sau zăpada aduc un compromis posibil: de departe se vede bine, convenabil, de sub zăpada nu se mai văd griurile. De aproape ne e teamă de oraș, lucrurile se pot complica, vârtejul zilnic fiind greu de pătruns.

Vlad Eftenie
veftenie.blogspot.ro

Și totuși se poate afla un oraș luminos și pozitiv, cu atât mai valoros cu cât îl poți lua de mână, de braț, îl poți îmbrățișa și merge împreună la plimbare ca doi prieteni vechi.

Apropierea de București poate constitui o temă dificil de abordat. Înainte de toate pentru că trebuie luptat cu idei preconcepute sau cu experiențe în cea mai mare măsură negative. Pentru cineva din interior, Bucureștiul este un loc al paradoxurilor, cu o mână te poate mângâia blând și cu cealaltă îți poate trage covorul de sub picioare fără preaviz. Pentru un vizitator adoptat, locul induce comparații previzibile. Poate că “era mai bine acasă”. Cu siguranță nicăieri nu e mai bine ca acasă, deși cei mai mulți recunosc o blazare și o lipsă de interes indusă de locul de acasă. Pentru un turist, experiența poate fi de asemenea deconcertantă mai ales când vine de la Paris via Viena și se îndreaptă spre Istanbul. Un loc care pare să aibă de toate și în același timp nu-i poți fixa un atribut anume, nu-i poți atașa o senzație anume, condamându-l la comparații inechitabile.

Cum ar trebui abordat orașul București pentru a-l descoperi? Pe unde, în ce direcție și ce ar trebui făcut pentru a-l cunoaște? Este ceva de descoperit? Cum ar trebui privit pentru a avea acces în acea dimensiune din care orașul își poate revela și calitățile?

Putem explora Bucureștiul de dincolo de București, cu acele locuri în care se poate afla liniștea unui popas, înconjurați de ceea ce este reprezentativ pentru spiritul locului. Putem descoperi și altceva decât Casa

Poporului, cea care exercită o atracție magnetică dar care nu este cel mai reprezentativ sau mai blând loc din oraș. Putem revela relațiile invizibile dintre prezențe construite sau din contră, absențe remarcabile, toate conturând un spirit urban cu o amprență poetică unică. Putem privi cerul, asculta linistea străduțelor cu nume de anotimpuri, capitale sau doctori, privirea avidă descoperind clădiri vechi care ne fac să imaginăm cum se locuia odată orașul. Ne putem minuna de faptul că indiferent de direcția spre care o iei, poți ieși la liman în doar câteva locuri, străzile purtându-te singure fără să mai ai nevoie de o direcție clară prestabilită. Putem înțelege cum se parcurge eficient orașul, cum se îmbină ceea ce constituie un bun obiectiv - reperele majore care definesc ținte de vizitat și atins - cu ceea ce devine personal, ca trăire subiectivă a orașului.

Sunt născut în București, am crescut aici. Până nu demult nu m-am gândit niciodată dacă e ceva aici care nu îmi place sau de ce îmi place ceva anume. Înainte de toate aici este acasă, aerul are o anumită aromă, locurile poartă pașii trecuți, spațiul nu este abstract și necunoscut ci poartă urmele devenirii, ale trecerii. De când am început să-l explorez fotografic, a apărut o nouă provocare și anume aceea de a-l povesti astfel încât acesta să fie înțeles. Într-o lume a vitezei și a tracasărilor zilnice, ajungi foarte rar să poți privi cu mintea și vedea limpezi, curățate de orice prejudecată dar încărcate cu dorința de a afla, de a vedea dincolo de ceea ce doar pare a fi. Aici intervine **ochiul fotografului**, avid și capabil să treacă de bariere.

Da, există “viață după București”. Da, **orașul are și părțile lui bune** pe care le poți înțelege mai bine împrietenindu-te cu el, acceptându-i limitele și cusururile, aflând cum funcționează, cine sunt oamenii care-l fac să fie, de unde vine și încotro se duce în popasul prin astăzi. Un astăzi încărcat cu atâtea incertitudini și contradicții încât locul devine chiar incitant pentru spiritul unui explorator, căci adevărați exploratori putem deveni în incursiunea noastră dincolo de ceea ce credem că știm. Putem asuma o privire care se adaptează și care încearcă să înțeleagă mersul lucrurilor. În felul acesta se îndepărtează cel mai ușor un posibil război născut între ceea ce am putea aștepta și ceea ce putem privi de fapt în realitate. **Anulând orice așteptare și lăsând orașul să vorbească, încercând să-i învățăm limba pentru a afla codul care-l deschide.**

O primă observație poate fi general valabilă pentru o **percepție pozitivă**. Obişnuim să percepem orașul ca pe un loc neprietenos. Tot ceea ce este în afara casei, a locului personal poate fi cu siguranță nefamiliar. Pentru un explorator, pentru un observator, pentru un fotograf, **orașul devine însă scena unui spectacol extraordinar, firesc, apropiat**. Asumăm o privire care apropie necunoscutul și căruia îi putem afla o secundă din viață, cunoscându-l. O curiozitate nelimitată și încrederea în spiritul pozitiv al explorării ne poate ajuta să privim cu un ochi blând ceea ce este necunoscut dar care poate dezvălui momente de viață inestimabile. Nu mai privim un “afară” și un “înăuntru”, orașul propune atunci concomitent ambele instanțe în sfere circumscrise, așternute dinaintea unei priviri curioase.

O a doua observație induce însuși modul în care **orașul trebuie parcurs**. Bucureștiul nu este alcătuit precum orașele clasice, transformările permanente și cursul istoriei nu i-au conferit acele spații majore de tip piață urbană, piațete sau altfel de promenade care să lase pietonul să facă un popas, să participe la viața cetății. Bucureștiul astăzi are culoare de trecere predominant destinate mașinilor, pietonii fiind adesea defavorizați. Parcurile sunt principala oază de liniște și răgaz. La prima vedere pare un oraș obositor și care nu îți permite să te oprești pentru că nu ai unde și apoi de ce te-ai opri acolo unde toți ceilalți merg? Acest fapt determină și conformează însuși comportamentul oamenilor care, fără locuri de popas destinate, ajung simple furnici mobile într-un furnicar aflat în permanentă mișcare, o adevărată transhumanță. **Este indusă așadar o percepție dinamică, orașul se vede din mers atunci**

când îți poți ridica privirea din pământ, când poți abandona telefonul mobil în urechea căruia îți refugiezi drumurile său căștile i-podului în care fugi de acea forfotă minunată - dar care deseori se transformă într-un **simplu bruiaj al propriilor gânduri**. Nu căutați așadar loc de popas acolo unde acesta nu există, veți avea o dezamăgire. În schimb lăsați-vă purtați de noianul de oameni și priviți totul cu deschidere și pregătiți pentru o altfel de parcurgere, una care poate culege “fructele” privirii active și care află insule înăuntru, prin trăirea emoționată a mișcării, pas cu pas. “Orașul începe cu pasul pietonilor” ne spune Michel de Certeau.

Cineva afirma că Bucureștiul nu are un spirit anume, o caracteristică ușor de nominalizat. Tocmai **caracterul mutabil, ubicuu, incert** poate conferi el însuși o caracteristică, cu atât mai mult posibil de speculat prin explorare fotografică. **Necunoscutul, imprevizibilul, întâmplarea, probabilitatea, paradoxul** devin aici ingrediente care trebuiesc întâmpinate, asimilate, speculate, acest mecanism întărind cu siguranță și hrănind cu consistență un spirit viu, avid de cunoaștere.

O altă observație aduce cu sine chiar încercarea de a explica un paradox specific bucureștean. **Orașul nu își păstrează urmele**, înlocuindu-se pe sine cu aproape fiecare nouă zi. Pe lângă mutilarea din epoca socialistă, prezentul aduce cu sine specia speculanților imobiliari care schimbă fața orașului într-un ritm amețitor. Orașul ajunge să-și piardă urma în propriul praf. Rămân însă oamenii, acele prezențe discrete dar atât de deschise a povesti orașul care “a fost”. Și atunci îți dai seama că Bucureștiul cotrazice însuși proverbul “apa trece, pietrele rămân”, întrucât pietrele își pot schimba consistența de la zi la zi în timp ce memoria rămâne singurul spațiu care cimentează cu adevărat ceea ce a fost, ce a devenit orașul. Și atunci te apropii de oameni conștient că orașul sălășluiește înlăuntru, conștientizezi că, apropiindu-te de oameni, te apropii de orașul care rămâne, care continuă prin oamenii care îl povestesc. Cu atât mai important se conturează rolul fotografului, acela de a crea “conserve” de timp ale unui oraș care se petrece, care se transformă, care devine.

Modul în care vă propun parcurgerea orașului deschide două alternative - **aceea a traseului liniar și aceea a “buclei”**. Acestora le atașăm pe parcurs și “buzunare”, accesate prin ochuri necesare și care completează diverse trasee, fiind situate în apropierea unor puncte nodale de acces. “BucLa” este un element ce conferă identitate unui mod specific de a parcurge orașul

București și pe care l-am experimentat atât personal cât și alături de “voluntari”, pentru a valida metoda de explorare. Din punct de vedere al unui parcurs sistematic, **tema “buclei” urbane induce o traversare epică a orașului.** Presupune alegerea unui punct de start, al inițierii unor mecanisme de deschidere conștientă spre oraș, prin disponibilitatea spre o schimbare a stării emoționale inițiale. Presupune “încărcarea” cu oraș printr-o parcurgere dinamică presarată cu popasuri alese pentru a fixa și puncta momente, abordarea unor multiple straturi ale orașului prin parcurgerea unor zone cu caracteristici diferite, urmată de ajungerea la punctul inițial de plecare.

Suntem “îmbrăcați” acum cu orașul parcurs, cu momentele zilei petrecute, cu o nouă experiență ce poate spori cunoașterea. Implicarea și activarea unor calități aferente metodei observării (precum spiritul de observație, distributivitatea, capacitatea de adaptare, de a reacționa, de a comunica, de a controla și dirija starea emoțională, de a evalua corect și de rezolva potențiale stări de conflict, intuiția, empatia) contribuie decisiv la ceea ce devine experiența explorării printr-o reală imersiune urbană. Mai mult, **a fi unde trebuie, când trebuie, făcând ceea ce trebuie** induce o adevărată etică a lui “a fi” printre ceilalți, în oraș.

Astfel se arată un oraș până atunci necunoscut, aflat în fiecare secundă la îndemână dar pe lângă care riscăm să trecem neatenți, convinși că nu e nimic de aflat sau că ceea ce căutam se afla în altă parte. Experiența la care cititorul este invitat să se deschidă îi poate arăta ca totul se afla deja acolo, la îndemână, necesitând o simplă privire încrezătoare. Devenind “turist” în propriul oraș, privirea se luminează și mersul devine plimbare, auzul se curăță de bruiaje, asculți muzica orașului, întâlnirea cu acesta devine o cale spre o împrietenire senină și trainică.

Vlad Eftenie este arhitect, lector al Universității de Arhitectură și Urbanism “Ion Mincu” din București, autor al cărții “Fotografia, instrument metodic de cunoaștere și investigare în planul imaginii urbane”, ed. UAUIM, București, 2012.

<http://www.veftenie.daportfolio.com/>
<http://veftenie.blogspot.ro/>

Vedere spre Inter

Skyline de București, ora apusului
contrează contraste în profunzime,
desenând silueta orașului.

Tramvai

Drumul spre casă conturat prin raze oblice;
drumul zilnic poate fi privit și altfel dacă
lumina este lăsată să-și spună povestea.

Calea Victoriei
Orașul în afara timpului; Calea
Victoriei într-un moment atemporal.

Stropi

Călător prin ploaia alungării iernii.
Trecător printre stropi de lumină.

Sărutul

Dublu impact. Atunci când mesajele capătă sens sub forța unui sărut pasional, surprins.

Copilul care se bucură
Arlechino. Clipa decisivă, efemer și
forța gestului concentrat în vârful
unei clipe.

Vedere de oraș

Orașul se duce la culcare. Ora
albastră e momentul potrivit.

Palatul de Justiție
Apele curgătoare reflectă lumina
apusului, noaptea îi fură zilei
momentul de grație.

Meșteșugari

De Cosmin Andrei

Cosmin Andrei
zilele.blogspot.com

Astăzi ne plimbăm puțin, nu vreau să intrăm în nicio cafenea sau ceainărie, te-aș plictisi cu povești pe care le știi deja sau am ajunge să vorbim despre ultimele știri și cum se învâрте lumea asta, în jurul nostru.

Vreau mai întâi să te duc la domnul Alexandru Bolozan, el are o točilărie, una foarte bine întreținută și e pe B-dul Regina Elisabeta, mai jos nițel de Piața Kogălniceanu, la dânsul, data viitoare, promit că voi rămâne mai mult și asta pentru că atunci când am intrat acolo prima oară, eram foarte grăbit și asta deși așful de concert simfonic, pe o scena din New York, pe care apărea același nume de familie pe care-l poarta dânsul, parcă nu mă lăsa să plec și să-mi văd de program. Asta e o poveste pe care eu vreau s-o aflu.

Acum, hai să urcăm pe bulevard până întâlnim Calea Victoriei! De-aici mergem puțin spre dreapta și o cotim pe strada Doamnei, ajungem repede la domnul George Ionescu. E bine să intri dacă ai vreo pereche de pantofi pe care vrei s-o readuci la viață, va avea grijă dânsul să-i facă să fie nu ca noi, patina vremii e un lucru frumos și căutat, ci buni de mers. Ce să-ți spun? Dânsul îți va zâmbi și își va face treaba, sunt mai mult de patruzeci de ani de când e pantofar, iar atelierul îl are de dinainte de revoluție.

Bine, dacă tot suntem pe-aici, atunci, hai să ne plimbăm puțin pe Calea Victoriei, mergem spre Ateneu! Dar nu te grăbi, nu vom ajunge chiar acolo, ba chiar pariez că dacă-ți spun că ne vom opri și vom intra pe Pasajul Englez, vei trece de el, fără să banui nimic. Uite-l, pe-aici intrăm! Știu, văd și eu bodegia asta, rufele lăsate la uscat pe sârma de sub luminator, pereții ăștia gri și firma aia luminoasă din spate, parcă aerul locului e mai degrabă latin decât englez.

Acolo scrie „Ceasornicărie”, da, acolo vreau să intrăm! Îl vei cunoaște pe domnul Radu Dumitru, e poate cel mai pasionat ceasornicar din oraș, colecționează și recondiționează pendule vechi de decenii bune sau chiar secole, ba chiar a înființat și-o asociație a ceasornicarilor, pe care a numit-o Pendulum. La dânsul vei vedea ceasuri de perete frumoase, tare frumoase! Nu, să nu întrebi de preț, nu-i de glumit cu asta! Se mai pricepe și la mecanismele fine de prin ceasurile acelea „complicate” așa că de porți la mână ceva mai interesant, fără baterie, s-ar bucura să i-l arăți și fii fără grijă, de vei avea nevoie vreodată, i-l vei putea lăsa pentru câteva zile și va ticăi din nou!

Data viitoare să-ți iei bicicleta, te mai duc undeva! Undeva pe lângă gară, pe strada Witing, ne vom opri la un garaj. Aici e primul service autorizat din București, pentru primele biciclete de munte importate oficial la noi (să tot fie vreo cincisprezece ani de-atunci), știu, nu pare dar domnul Robitu Năstase are toată priceperea, n-a avut însă norocul oamenilor astora care țin magazine și service-uri mari acum. Da, are și-un banc de copiat chei, se descurcă și dânsul cum poate însă uite cum privește bicicleta ta! De te-ar supăra ceva la ea, poți fi sigur că va face tot ce poate și știe pentru a o repara.

Pe data viitoare, sper ca atunci să poposim pentru mai multă vreme într-un atelier.

George Ionescu, pantofar

Radu Dumitru, ceasornicar

Robitu Năstase, service biciclete

**Instituto
Cervantes**

Bucarest

INSTITUTO CERVANTES

Bd. Regina Elisabeta, nr. 38

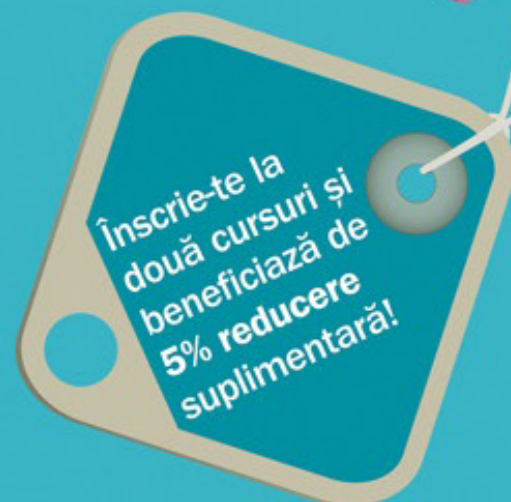
acx1buc@cervantes.es

<http://bucarest.cervantes.es>

<http://diplomas.cervantes.es>

www.cervantes.es

Tel.: +40 21 210 27 37

INSTITUTO CERVANTES **MAI APROAPE DE TINE**

NOI CURSURI 2013

CURSURI GENERALE - pentru toate nivelurile
(40 ore, de două ori pe săptămână - 2 ore)

CURSURI INTENSIVE - pentru toate nivelurile (40 ore)

CURSURI COPII ȘI ADOLESCENȚI - (20 ore)

CURSURI DE PREGĂTIRE DELE
PENTRU SESIUNEA DIN MAI
(ÎNSCRIERI PENTRU EXAMEN ÎNCEPÂND DIN 25.02)

RUMANO PARA HISPANOHABLANTES - (30 h.)

Purim!

De Valentin Dima

În jurul anului 287 i.e.n. exista o comunitate importantă de evrei în Persia regelui Ahașveroș. Haman, sfetnicul regelui, avea ambiții nemăsurate și a cerut populației să i se închine. Singur evreul Mordechai a refuzat acest lucru, înfuriindu-l pe Haman, care a hotărât să se răzbune și a tras la sorți aruncând zarurile (“purim” în limba akkadiana) pentru a stabili data la care să-i omoare pe evreii din Persia. Regina Estera (care își ascundea originea evreiască), una dintre soțiile regelui persan Ahașveroș și nepoata evreului Mordechai, se hotărăște să-și dezvăluie identitatea și-l roagă pe rege să cruțe viața evreilor. Riscându-și propria viață prin încălcarea regulilor Curții Regale, care nu permiteau adresarea către rege din proprie inițiativă, regina Estera îl convinge pe rege să lase evreii în viață, pedepsindu-l în schimb pe Haman la spânzurătoare.

Valentin Dima

Probabil cea mai plină de veselie sărbătoare evreiască, Purim rememorează astfel salvarea de la exterminare a evreilor din Persia acum 2300 de ani. Sărbătoarea are loc în ziua de 14 Adar (după calendarul evreiesc), data căzuta la sorți pentru exterminarea evreilor de către Haman.

De Purim la sinagoga se citește cartea Esterei, iar la pomenirea numelui Haman participanții fac zgomot și îl hulesc pe cel care a vrut să-i extermine. În această zi este permisă purtarea costumelor de carnaval și a măștilor, se joacă scene cu povestea Esterei (“purim spiel” în idis) și se fac glume care să întrețină veselia, reamintind totodată comunității rolul providenței în viața noastră de toate zilele.

Tradițional se mănâncă delicatese specifice numite hamantashen/humântaș (“buzunarele lui Haman” în idis), niște prăjituri triunghiulare de forma pălăriei lui Haman, umplute cu gem de fructe și semințe de mac sau nucă. Tradiția spune că fiecare evreu trebuie să bea de bucurie până nu mai deosebește pe binecuvântatul Mordechai de blestematul Haman.

Nespus de curios, am dat curs cu bucurie invitației la Purim făcute de către noii mei prieteni evrei și - mascat de un sombrero imens, prevăzut cu o gaură pentru aparatul foto - am participat pe 24 februarie 2013 / 14 Adar 5773 (știți deja, după răsăritul stelelor...) la sărbătoarea de Purim de la Sinagoga Mare din București.

Despre îndatorirea sfântă de a te bucura de Purim cu orice preț, Cristian Seidler mi-a spus doar atât: „unde ai mai vazut în lume așa ceva într-o casă de cult?” și într-adevăr a fost o petrecere pe cinste: am ascultat povești biblice citite din Cartea Esterei de către Omul Cavernelor, Drăcușor și Travestit, l-am hulit pe Haman zbârnâind cu pârlitoarea, am dat în mintea copiilor (de fapt a oamenilor mari!) la carnaval, m-am bucurat să reascult corul cântând cântece din alte vremuri, am râs

când personalități aflate în sală au fost ironizate cu un umor de calitate, ba chiar am plecat acasă cu un pachet de humântaș primit cadou, protrivit tradiției, căci e și ziua în care se împart cadouri semenilor.

Sărbătoarea a continuat cu Jewngle Party la Centrul Comunitar Evreiesc, unde nu m-am încumetat să particip nici la concursul de vânat tigri și nici la cel de cățarat pe liane... poate, poate așa fi făcut față la proba de mâncat humântaș!

La concursul de costume au câștigat premii Gorila, Abdul Ikill You, Echipa de Curățenie, Renii lui Moș Crăciun, Familia Flintstone.... dar nu vă împărtășesc imagini, dragi concitadini ai acestei surprinzătoare comunități evreiești, ci vă îndemn să notați în agendă data pentru Purim 5774: 16 martie 2014!

Când credeam că am înțeles totul despre semnificația sărbătorii de Purim, inclusiv dramaticul exemplu al comunităților evreiești care au sărbătorit în ghetourile naziste Purimul, am aflat și povestea de Purim a familiilor Silber și Wolff. Acum 36 de ani aceștia stabiliseră să sărbătorească Purimul la familia Silber. Exact în acea zi familia Wolff primește cu bucurie vestea că un văr tocmai primise viza de plecare definitivă în Israel (cum se numea atunci emigrarea) și s-au dus la petrecerea tradițională de despărțire.

Cum doamna Silber nu se simțea deloc bine a insistat să rămână acasă, dar domnul Strulea Silber i-a reamintit că e datoria lor de buni evrei să se distreze de Purim și astfel, cu greu, au plecat târziu în noapte spre prietenii lor. Peste puțin timp blocul Belvedere de pe strada Brezoianu nr 7, în care locuiau și unde trebuiau să sărbătorească împreună cu prietenii Wolff, avea să dispară într-o clipă, până-n temelii, ca și cum n-a fost vreodată: era 4 martie 1977, seara de Purim! ...

FOTOHAIKU

Haiku: Ioana Dinescu

Foto: Adrian Tache

mici și manele -
vântul aruncă cu *Salam*
în lira de piatră

Zahara
STUDIO
dulciuri rafinate

facebook

Zahara Dulciuri Rafinate

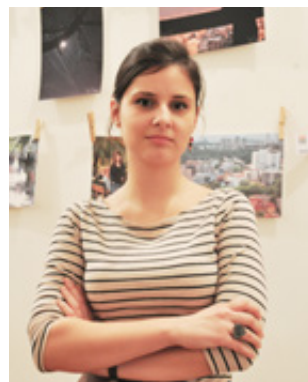
Cele mai dulci cadouri pentru cele mai rafinate gusturi!

www.zahara.ro

Rebranding locuri și cartiere bucureștene

De Tea Tomescu

TRITANI

Tea Tomescu
alias “Dungi”

“Cartiere de București” este un proiect de branding pentru cartierele și zonele mai cunoscute ale Bucureștiului.

Bucureștiul, deși e un oraș mare și murdar, de multe ori mă inspiră, iar amestecul dintre vechi și nou este ușor iritant. În timp ce mă uitam peste niște vederi vechi cu diferite orașe prin România, am observat diverse fonturi cu care erau scrise numele orașelor. Mi-a venit astfel ideea să încerc să fac același lucru, dar pentru cartierele din București. Am început totul cu sinistra Balta Albă (conform legendei) - am vrut să le iau în ordine alfabetică, dar am tot făcut multe altele, până am ajuns la monumente și parcuri din București.

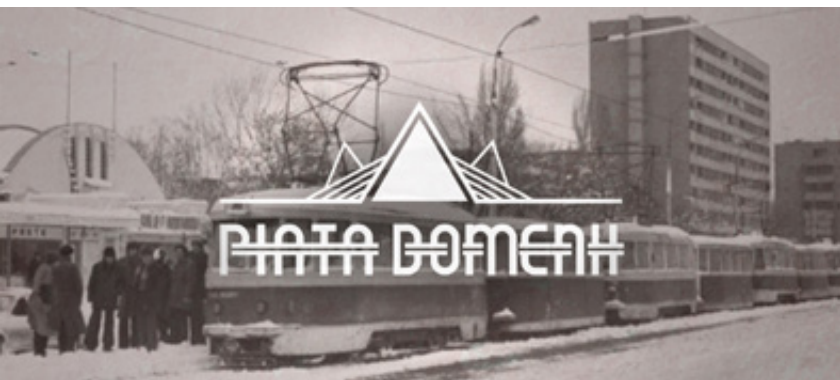
În afară de căutarea și compunerea unor fonturi, în multe imagini am folosit simboluri ale zonelor.

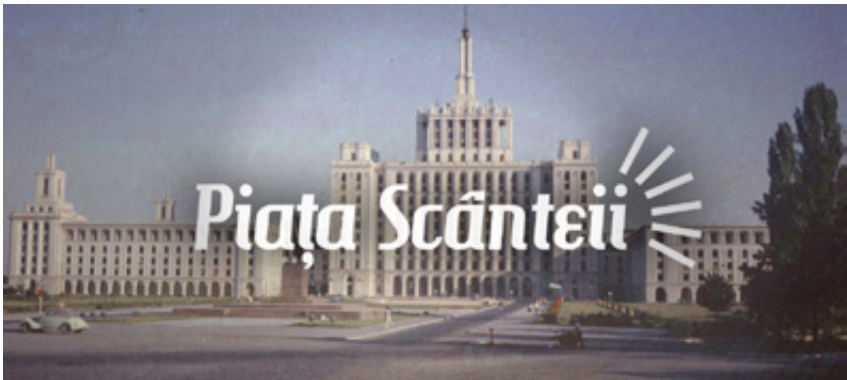
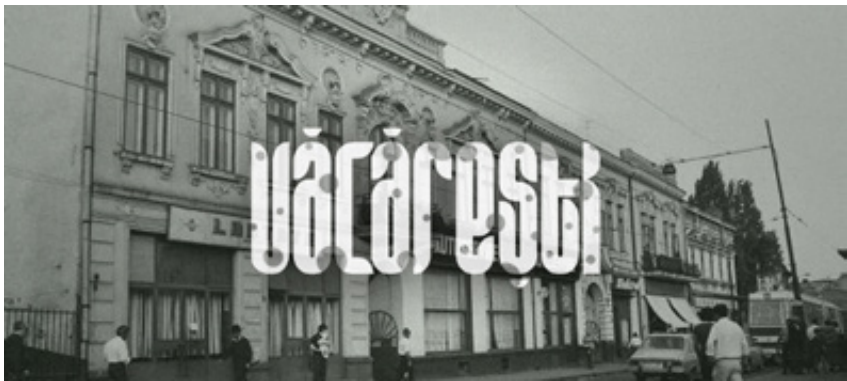
Totul s-a transformat într-un proiect la care tot lucrez deoarece combină 3 lucruri pe care eu le iubesc: fotografia, graphic design-ul și branding-ul.

Prima expoziție a proiectului “Cartiere de București” a avut loc între 18 ianuarie - 1 februarie la galeria nou9, iar cea de-a doua expoziție va avea loc la Carturești, la Cafe Verona, între 19 - 31 martie 2013.

Bucureștiul văzut de sus

De Dragoș Asaftei

Dragoș Asaftei
www.dragosasaftei.ro

Încă de când m-am mutat în București, din octombrie 2012, mi-am dorit să îl fotografiez de sus.

Inițial am încercat să fotografiez Bucureștiul dintr-un avion, așa cum făcusem cu toată Transilvania în proiectul denumit Zbor peste Transilvania. Nu am reușit încă să obțin aprobările necesare, așa că am ales să fotografiez orașul de pe diverse clădiri.

Am fotografiat până acum Bucureștiul de pe Intercontinental și de pe Crystal Tower. Fotografiile alăturate sunt realizate de pe heliportul inaugurat recent al clădirii Crystal Tower. Aglomerația Bucureștiului se vede cel puțin interesant de sus. Dacă de la sol unele lucruri par să nu aibă nicio ordine, văzute de sus încep să capete o logică.

Mereu am fost fascinat de cum arată lucrurile din perspectivă aeriană sau, în acest caz, fotografiate de sus. Și arată interesant. Îmi doresc să mai descopăr și alte clădiri de pe care să pot fotografia capitala țării.

Dan Roșca

Prin Bucureștii lui Caragiale

ARS DOCENDI

Orașul lui Caragiale

De Emanuel Bădescu

Cu prilejul comemorării a 100 de ani de la trecerea în eternitate a marelui scriitor Ion Luca Caragiale, în 2012 au fost publicate mai multe lucrări dedicate vieții și operei sale. Printre ele se numără și cartea Prin Bucureștii lui Caragiale semnată de Dan Roșca și apărută la Editura Ars Docendi. În paginile bogat ilustrate ale lucrării, autorul, un mare iubitor al operei lui nenea Iancu și un pasionat cercetător al Bucureștilor de odinioară, descifrează pentru cititor locurile prin care au trecut scriitorul și personajele sale. Demersul autorului este unul oportun întrucât, după mai bine de un veac, configurația și toponimia acelor locuri s-au schimbat de mai multe ori.

Prefața semnată de istoricul Emanuel Bădescu și câteva din ilustrații ne introduc în atmosfera cărții. Lucrarea lui Dan Roșca care are darul să ne poarte prin Capitala noastră, așa cum arăta în ultimele decenii ale veacului al XIX - lea: este Orașul lui Caragiale.

De-a lungul existenței sale, Bucureștii și-au schimbat continuu și radical înfățișarea. Din pricini determinate de catastrofe naturale, asedii, incendii, ocupații militare, precum și de atitudinea anti-istorică a locuitorilor care preferă uitarea vestigiilor ce amintesc de cine știe ce dezastru ori nenorocire personală. Această atitudine, omenească în formă, dar maladivă în fond, explică neplăcerea provocată iubitorilor Capitalei de absența martorilor de cărămidă sau piatră din trecut. Când a venit moda europenizării, o paradigmă insuficient comentată de filozofii istoriei, ea a stat la temelie entuziasmului înnoirii, ceea ce, din păcate, a însemnat demolarea conacului boieresc pentru construirea palatului în stil eclectic, neoclasic sau art nouveau, impunător, însă atât de străin spiritului local. Fenomenul, declanșat sub sceptrul lui Carol I, a continuat în vremurile lui Carol al II-lea și Ceaușescu și îl depistăm și astăzi în „blocurile de factură americană“.

Fiecare epocă are drept de existență; de ce, însă, în detrimentul precedentelor? În plus, este detectabil și la nivelul persoanei, bucureșteanul fugind, parcă, de sine, de trecutul său, ca un rob de curând eliberat. Și aici se poate vorbi de tradiție. Sub otomani s-a turcizat, sub ruși s-a rusificat, iar după obținerea unei așa-zise independențe, care a însemnat în fapt doar eliberarea de plata tributului către Poartă, s-a îmbrăcat în haine nemțești sau franțuzești și a purces, nesilit de nimeni, doar din spirit de libertate ce și-a descoperit înrudiți ilustre în lumea latină, mai cu seamă franceză, să vorbească o pășărească de neînțeles atât pentru mahalagii, cât și pentru boierii obișnuiți cu Parisul.

Ei bine, cel care a remarcat fenomenul europenizării Capitalei, dar și personale, râzând când homeric, când fin, uneori aproape imperceptibil, a fost Caragiale. A căutat să-i surprindă cât mai multe detalii, ceea ce a condus la descrieri și localizări de mare efect literar, dar și foarte importante pentru amatorii de istorie bucureșteană. Bucureșteanul lui, în care vom recunoaște ușor prototipul Rică Venturiano, recte Grigore Ventura, individul care l-a nenorocit pe Eminescu, trăia precis pe strada cutare, se ducea la băcănia cutare, bea bere sau cafea la birtul cutare, se ducea exact pe o anumită stradă, într-o anume mahala etc. Este un om nou pe care nu-l iubește, pe care nu-l simpatizează, pe care îl refuză și de care își bate joc fără milă, ca de un implant otrăvitor. Contextul spune totul, ca o morală de fabulă. Se simte, parcă, frustrarea urmașului de plăcintari, de bucătari domnești și boierești, care, în subconștient, refuză despărțirea de statul turcesc pe sofa și de pufăitul din narghilea, dinaintea unei măsuțe cu șербet și cești de cafea în aburi. Nimic nu este inventat de maestru, nici măcar împrejurările groțești și hazlii, fapt ce i-a atras dușmănia care, în cele din urmă, au dus la auto-exilarea la Berlin.

Raportul dintre Maestru și Capitală, evaluabil corect doar după un excurs dificil, datorat întinderii operei, este astăzi vizibil mulțumită lui Dan Roșca, mare iubitor al măsurii și al asocierii precise. Când i-am parcurs textul, abundând de citate și localizări impresionante prin detalii, am avut sentimentul că sunt contemporan cu maestrul Caragiale și că hoinăresc alături de personajele sale prin orașul care an de an își schimba înfățișarea, ambiționând să imite Parisul. Pentru această desfătare aleasă, deloc surprinzătoare pentru cine i-a citit articolele despre București, Dan Roșca merită recunoștința tuturor îndrăgostiților de istorie, arhitectură și tipologie bucureșteană, adică a tuturor îndrăgostiților de opera lui Caragiale.

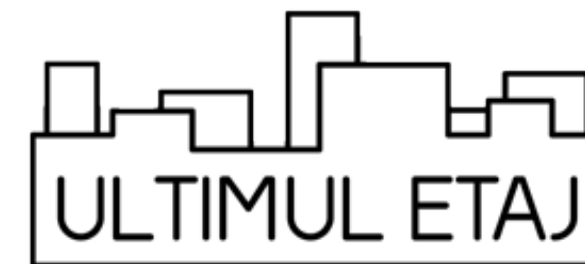
Caragiale în vizită la Vlahuță,
conversație între pânzele lui
Nicolae Grigorescu (cca 1905)

Piața Sf. Anton, Biserica Curtea Veche și, în stânga, Hotelul Dacia (Hanul lui Manuc), cca 1900

Ultimul Etaj Moara lui Assan

De Ștefan Tuchiță

Ștefan Tuchiță

Dacă ultimul articol marca „Ultimul Etaj” vorbea despre o clădire care a distrus orașul, în acest număr vom vorbi despre un caz puțin diferit, un monument uitat de oraș.

Nu are sens să reluăm istoricul acestei clădiri, merită însă punctate 3 idei: a fost prima moară cu aburi din România, este unul din cele mai importante exemple de arhitectură industrială din București și din țară și în ultimul timp a fost victima unor distrugeri masive, cu autori „necunoscuți”, cum se întâmplă întotdeauna în România. Tehnica este deja binecunoscută, „abandonează și o să dispară”, metodă posibilă datorită unei legislații aberante cât și a unor autorități incompetente sau impotente, după cum doriți.

Am urmărit atent dispariția morii, atât prin prisma proiectului „Ultimul Etaj” dar și de la sol. Urmează o serie de imagini care punctează distrugerea treptată a complexului. Imaginile sunt realizate între anii 2008 și 2012.

Niciuna din imaginile care urmează nu reprezintă realitatea actuală, o parte dintr-o anexă s-a prăbușit de curând, doar clădirea principală mai rezistă, cine știe pentru cât timp.

Aceste imagini fac parte din proiectul „Ultimul Etaj”. Puteți găsi mai multe imagini aici:

www.facebook.com/UltimulEtaj

www.ultimul-etaj.ro

„Ultimul Etaj” este un proiect realizat de Ștefan Tuchiță.

Un proiect marca Zeppelin (<http://www.e-zeppelin.ro/>)

Ruina morii, la sfârșit de 2012

Imagine complexului Morii lui Assan, proiectată pe fundalul Cartierului Colentina și a estului bucureștean (foto iunie 2012).

Vedere de ansamblu a complexului, interiorul și acoperișul clădirii din dreapta morii se vor prăbuși la sfârșitul lui 2011 (foto august 2010).

Moara lui Assan, cu câteva săptămâni înainte de incendiul care va declanșa începutul distrugerii clădirilor din complex. Clădirile din dreapta imaginii erau deja în curs de demolare la aceasta epocă (foto aprilie 2008).

Fragment din clădirea dispărută astăzi, după distrugerea tâmplăriilor, prăbușirea interiorului, a acoperișului și inevitabilul colaps al fațadei (foto aprilie 2008).

Detaliu de decorație al acoperișului, dispărut astăzi (foto aprilie 2008).

Imagine de ansamblu a complexului, cu câteva săptămâni înainte ca o parte din clădiri să fie distruse de un incendiu cu surse „necunoscute” (foto aprilie 2008).

Cadrul din 2008, refăcut 4 ani mai târziu. O mare parte din clădiri sunt distruse sau dispărute (foto aprilie 2012).

Un cadru atipic, moara este fotografiată de la mare distanță, fiind încadrată de Euro Tower, Clădirea Circului de Stat și clădirea ISPE. După ce am făcut imaginea am realizat ca acoperișul dispăruse, semn probabil că sfârșitul clădirii principale este aproape (foto aprilie 2012).

Ultima bucată rămasă din acoperișul clădirii principale (foto aprilie 2012).

Fațada clădirii prăbușite de curând, redusă la o „coajă” din cărămidă (foto aprilie 2012).

Clădirea principală, după dispariția totală a acoperișului (foto iunie 2012).

Clădirea principală, cu acoperișul intact (foto august 2010).

Imagine de detaliu. Turnulețul din stânga a fost dărâmat de vânt și recuperat în cele din urmă de hoții de metal vechi. Turnul din dreapta este în curs de dispariție (foto august 2010).

Inconștiența (și dispererea) hoților de metale este ilustrată perfect în acest cadru: se fură până și buiandrugii din metal. Puteți observa în stânga imaginii ultimii buiandrugii, recuperați câteva săptămâni mai târziu. Interiorul clădirii încă este în picioare, se va prabuși la sfârșit de 2011 (foto august 2010).

Clădirile din prim plan au fost puternic afectate de incendiu și furturi, clădirea principală rezistă încă efortului de „reciclare” (foto aprilie 2010).

Detaliu de decorație al acoperișului încă prezent la ultima vizită, probabil urmează să fie recuperat și vândut la rândul lui (foto aprilie 2010).

Vedere de ansamblu. Ce este remarcabil este înconștiența hoților de metal vechi care au început prin a demola stâlpii inferiori ai clădirii de beton din spatele morii. Și mai remarcabil este că această structură este încă în picioare (foto aprilie 2010).

Expoziție între Rahova și Ferentari

Idei urbane
www.ideiurbane.ro

Cum poți realiza o revitalizare a unei zone care este percepută în mod general ca fiind fără șanse? Spațiul public bucureștean este tratat în mod diferit, așa cum este și normal, în funcție de zona și importantă pentru oraș ca întreg, dar și în funcție de percepția celor care îl amenajează.

Cu alte cuvinte spațiul public din Centrul istoric, Titan, Berceni, Aviatorilor, Rahova sau Ferentari va arăta exact modul în care zonă este privită de toți locuitorii. Căci până la urmă și cei care se ocupă de dezvoltarea spațiului public, tot locuitori ai orașului sunt.

Ce înseamnă însă o zonă degradată, un spațiu în care nu se investește decât în preajma alegerilor? Dacă ne uităm pe stradă la modul în care se amenajează spațiul public vom vedea că în general interesul este același, oricare ar fi amplasamentul. Atunci mă întreb dacă nu ar fi poate mai important să încep să creștem calitatea spațiilor publice din zona periferică, înaintând încet, dar sigur către centrul orașului. Să pornim de la individ către comunitate, de la margine către centru.

Propunerea de astăzi este o încercare de implementare a unui proiect de durată, care să impună o schimbare de atitudine într-o zonă defavorizată a orașului: Rahova și Ferentari.

Pe imaginea din satelit (sursa bing maps) vedem unde se afla zona în care vă propunem amenajarea spațiului public. Ne găsim la intersecția Căii Rahova și Calea Ferentarilor. Calea Ferentarilor se continuă din această intersecție cu strada Mihail Sebastian. Spațiul ce va fi reamenajat este marcat cu linia punctată, roșie.

Spațiul de la parterul blocului aflat la intersecția Răhovei cu Ferentarilor este astăzi împărțit între mașini parcate, spații verzi neamenajate și pietonal.

Trotuarul din fața blocului este un spațiu banal pe care îl regăsim pe toate arterele bordate de blocurile “comuniste” din orice zonă a orașului, în orice cartier.

Blocul din intersecție este absolut banal, format din mai multe tronsoane, fără nici un stil. Ca în majoritatea clădirilor de locuințe construite în anii 80, la parter avem spații rezervate funcțiunilor comerciale, acestea modificându-se în timp, în funcție de “viziunea” celor care închiriază spațiile respective.

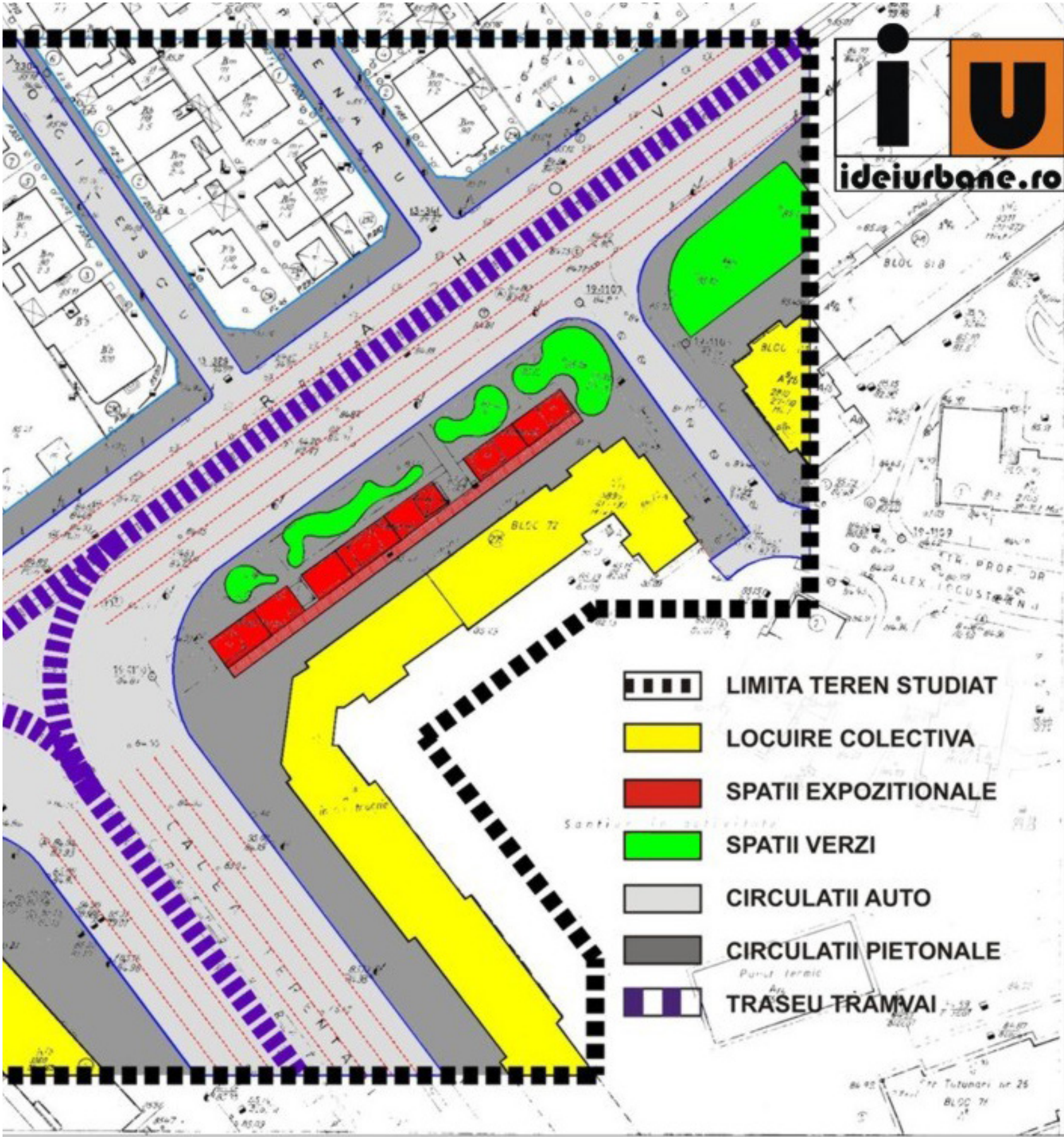
Locurile de parcare domina spațiul care se dorea a fi pietonal. Amenajarea acestor parcuri a făcut ca pietonul să fie obligat să treacă printre mașini, căci pentru a parca ești nevoit să urci pe trotuar.

Spațiile verzi nu sunt îngrijite, dar au un gard care să le protejeze. Ca în tot orașul simțim nevoia să impunem cât mai multe granițe în folosirea spațiului public. La parterul blocului sunt prezente funcțiuni care pot genera trafic, dar nu pot deveni atracții. Sunt doar spații în care îți poți rezolva câteva obligații sau necesități. Un trotuar atât de lat este împărțit astfel încât funcțiunea de pietonal este negată.

Pentru reamenajarea acestui spațiu public m-am gândit la implementarea unui proiect pilot. În esență ar fi vorba de un proiect comun între autorități și Universitatea de Arte din București. Proiectul ar însemna crearea unui spațiu cultural, interior și exterior, în care vor funcționa ateliere de creație și spații expoziționale.

Propunerea mea vizează folosirea spațiului public pentru platforme destinate unor expoziții temporare. Cum ar trebui să funcționeze acest parteneriat între cele trei entități? Fără a intra în detalii am gândit un proiect care să implice atât lumea artistică în formare, Universitatea de arte, dar și autoritățile, toate conlucrând pentru a încerca să implice locuitorii zonei în activități în spațiul public.

Cum se desfășoară proiectul? În primul rând Primăria generală ar trebui să cumpere/închirieze câteva apartamente în blocul de la intersecția Rahovei cu Ferentarilor. Blocul va fi denumit “Blocul artiștilor”, iar apartamentele achiziționate vor fi puse la dispoziția studenților Universității de arte. Aceștia vor avea toate cheltuielile de întreținere plătite cu o condiție clară că vor fi obligați să realizeze două proiecte pe an, proiecte ce vor fi expuse în spațiile proiectate.

Blocul artiștilor

Blocul artiștilor va fi un proiect în cadrul acestei propuneri. Primăria generală va achiziționa/închiria câteva apartamente în acest bloc. Aceste apartamente vor avea toate cheltuielile plătite și vor fi puse la dispoziția studenților. Toți studenții care vor locui în aceste apartamente vor avea un proiect comun. Anual vor reface fațada blocului, acest proiect comun putând face parte din practica necesară oricărui student. Imaginile de mai sus sunt doar câteva propuneri pentru modificarea anuală a fațadei, însă accentul s-ar putea pune și pe lucrări care să aibă legătură cu viața în respectiva zona a orașului.

Zona de expoziții

Trotuarul din fața acestui bloc va fi complet refăcut. Am prevăzut șapte platforme deschise care vor funcționa ca spațiu de expunere. Studenții care locuiesc în apartamentele din “Blocul artiștilor” ar avea obligația să realizeze de două ori pe an câte o creație care să fie expusă în aceste spații.

Pentru fiecare platformă vor fi realizate creații artistice care să poată fi folosite de public. Studenții vor avea obligația să realizeze opere de artă care să-i facă pe locuitorii zonei să “participe”. Vor fi opere de artă astfel realizate încât să poți să le atingi, să le folosești, să interacționezi. În același timp spațiul este amenajat astfel încât și ceilalți trecători să poată lua parte la aceste “jocuri”, să poți fi văzut când folosești creațiile și la rândul tău să îi vezi și pe ceilalți.

Primăria locală va fi cea care va furniza banii pentru realizarea acestor spații expoziționale și tot ea va fi și cea care va asigura bugetul pentru realizarea operelor de artă. Scopul acestor spații expoziționale este dublu. Pe de o parte necesitatea de a oferi un cadru în care studenții să realizeze arta stradală și să experimenteze, iar pe de altă parte pentru a da locuitorilor posibilitatea de a interacționa cu arta contemporană, în mod gratuit, chiar în cartierul lor.

Zona de expoziții

Trotuarul din fața acestui bloc va fi complet refăcut. Am prevăzut șapte platforme deschise care vor funcționa ca spațiu de expunere. Studenții care locuiesc în apartamentele din “Blocul artiștilor” ar avea obligația să realizeze de două ori pe an câte o creație care să fie expusă în aceste spații.

Pentru fiecare platformă vor fi realizate creații artistice care să poată fi folosite de public. Studenții vor avea obligația să realizeze opere de artă care să-i facă pe locuitorii zonei să “participe”. Vor fi opere de artă astfel realizate încât să poți să le atingi, să le folosești, să interacționezi. În același timp spațiul este amenajat astfel încât și ceilalți trecători să poată lua parte la aceste “jocuri”, să poți fi văzut când folosești creațiile și la rândul tău să îi vezi și pe ceilalți.

Primăria locală va fi cea care va furniza banii pentru realizarea acestor spații expoziționale și tot ea va fi și cea care va asigura bugetul pentru realizarea operelor de artă. Scopul acestor spații expoziționale este dublu. Pe de o parte necesitatea de a oferi un cadru în care studenții să realizeze arta stradală și să experimenteze, iar pe de altă parte pentru a da locuitorilor posibilitatea de a interacționa cu arta contemporană, în mod gratuit, chiar în cartierul lor.

Atelierele artiștilor

A treia componentă a proiectului o reprezintă realizarea la parterul blocurilor a unor ateliere de creație. În aceste spații vor fi realizate toate obiectele pentru expoziții. În același timp studenții vor fi obligați că la sfârșitul săptămânii să țină “ateliere deschise”.

“Atelierele deschise” vor presupune o muncă împreună cu cei din comunitate. Studenții fiecărui atelier vor lucra în weekend împreună cu grupuri de copii sau chiar adulți interesați. Toată lumea va putea vedea din stradă ce se petrece în aceste ateliere, astfel încât lumea să fie atrasă și de procesul realizării obiectelor.

Am propus câteva teme pentru aceste expoziții. Unele pot fi stupide sau chiar idioate, dar ideea principală pentru fiecare trebuie să fie interacțiunea. Obiectele de artă trebuie să poată fi folosite de oameni.

Imaginea din stânga ar putea reprezenta o “întoarcere în copilărie” prin realizarea unor scaune supradimensionate pe care să te poți așeza. Expoziția din dreapta s-ar putea denumi “pleznește piticul”, obiectele fiind gândite să reziste la asemenea șocuri.

Expoziția din imaginea din stânga ar putea fi denumită “în junglă”, având posibilitatea să poți călări un leu sau o girafă. Toate acestea pot fi obiecte care să te atragă și să îți dorești să afli mai multe informații. Toate spațiile sunt deschise pentru a înlesni interacțiunea, atât între artiști și public, dar și între persoanele din public.

Sunt convins că genul acesta de proiecte care presupun implicarea într-un fel sau altul a comunității locale își arata efectele benefice în timp. Nu cred că oamenii din cartierele sărace așteaptă doar pomană electorală. Cred că proiecte care să atragă locuitorii, să vină direct în spațiul lor, vor schimba mentalități. Este evident că succesul nu se va măsura în bani, voturi sau alte elemente palpabile, dar pe termen lung aceste soluții în cartier vor deschide posibilități de dezvoltare. Pe de o parte vor beneficia și studenții, având o practică intensivă atât în domeniul pe care și l-au ales, dar și în interacțiunea cu publicul de orice natură. Pe de altă parte comunitatea are parte de o schimbare de “peisaj”, schimbare care se poate resimți și la nivelul societății și a modului de a percepe spațiul public, vecinătatea directă precum și a restabilirii sentimentului de comunitate.

Ar fi interesant de realizat astfel de proiecte în multe zone defavorizate ale orașului. Proiecte care să arate locuitorilor că se pot schimba lucrurile și în cartier, chiar în blocul lor, în spațiul în care trăiesc. Comunitatea și modul în care acționează individul în cadrul ei se pot schimba doar realizând proiecte care îi influențează spațiul în care trăiește. Trebuie realizate proiecte care rămân și evoluează odată cu omul, susținute constant în timp, pentru o schimbare reală

Pe scenă

De Andrei Bengheș

Într-un București sugrumat de tunuri imobiliare și proiecte agresive de edificare, spațiile verzi și de recreere pierd din ce în ce mai mult teren, atât la figurat, cât și la propriu. Iar dacă pe teren nu construiește nimic, proprietarul îl împrejmuieste și îl lăasă de izbeliște, până când apare un investitor care este dispus să-i ofere suma cerută. De obicei, asta nu se întâmplă prea curând - sau niciodată - astfel încât nimeni nu se poate bucura de utilitatea lor, nici măcar bucureștenii.

Andrei Bengheș
arhivadegeografie.
wordpress.com

Terenuri cu suprafețe vaste care odată erau parcuri, spații culturale sau alte spații de agrement, zac astăzi între gardurile vechi și pline de afișe publicitare, asta în cazul fericit în care gardurile nu au fost deja furate de hoții de fier vechi.

Aceași soartă o are și amfiteatrul abandonat din cartierul Mărțișor. Pe lângă acest obiectiv de explorare urbană, în zona veche a cartierului mai întâlnim și Casa Memorială Tudor Arghezi, Biserica Mărțișor (1944), dar și cel mai îngust segment de stradă din București, pe Strada Obolului!

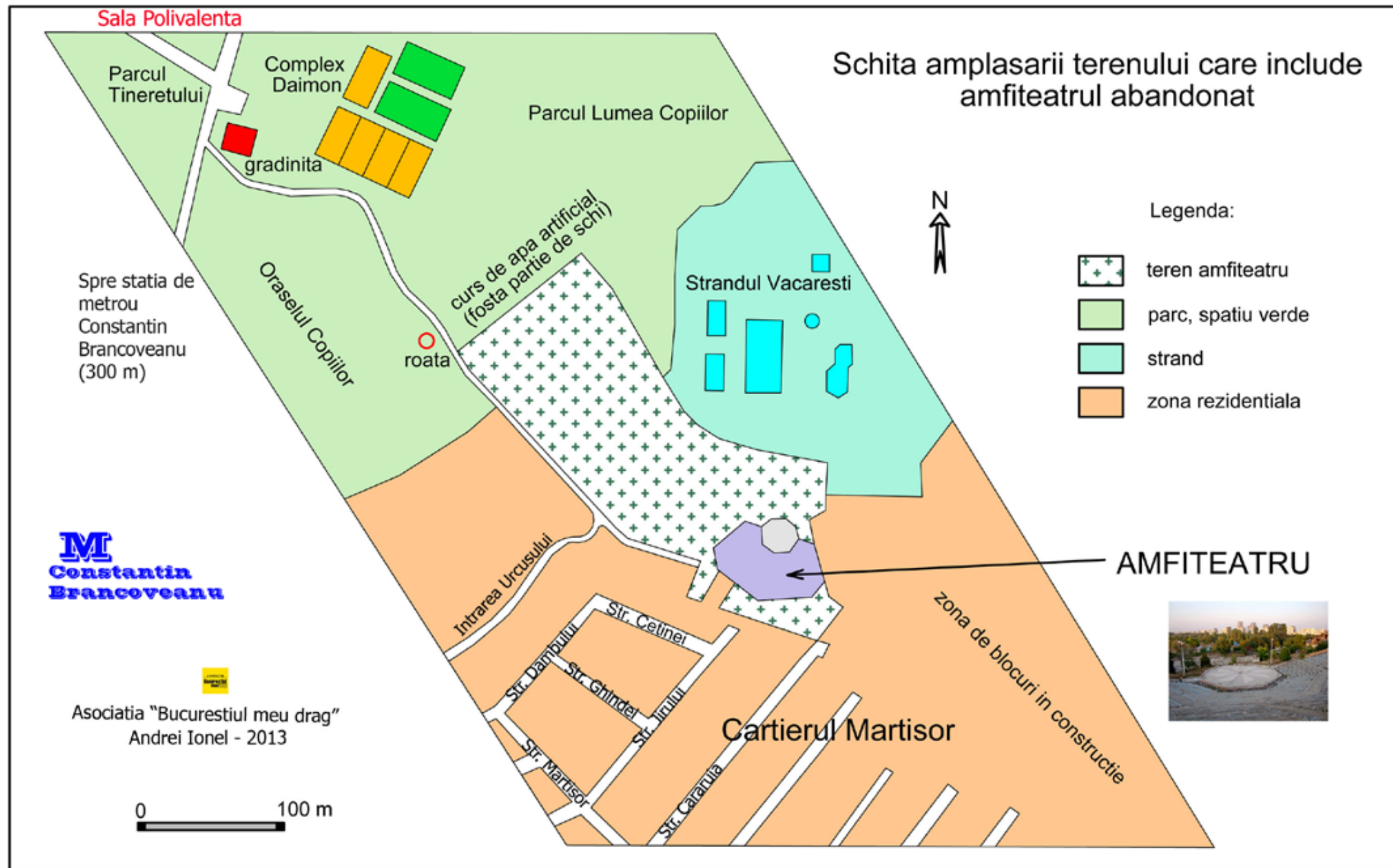
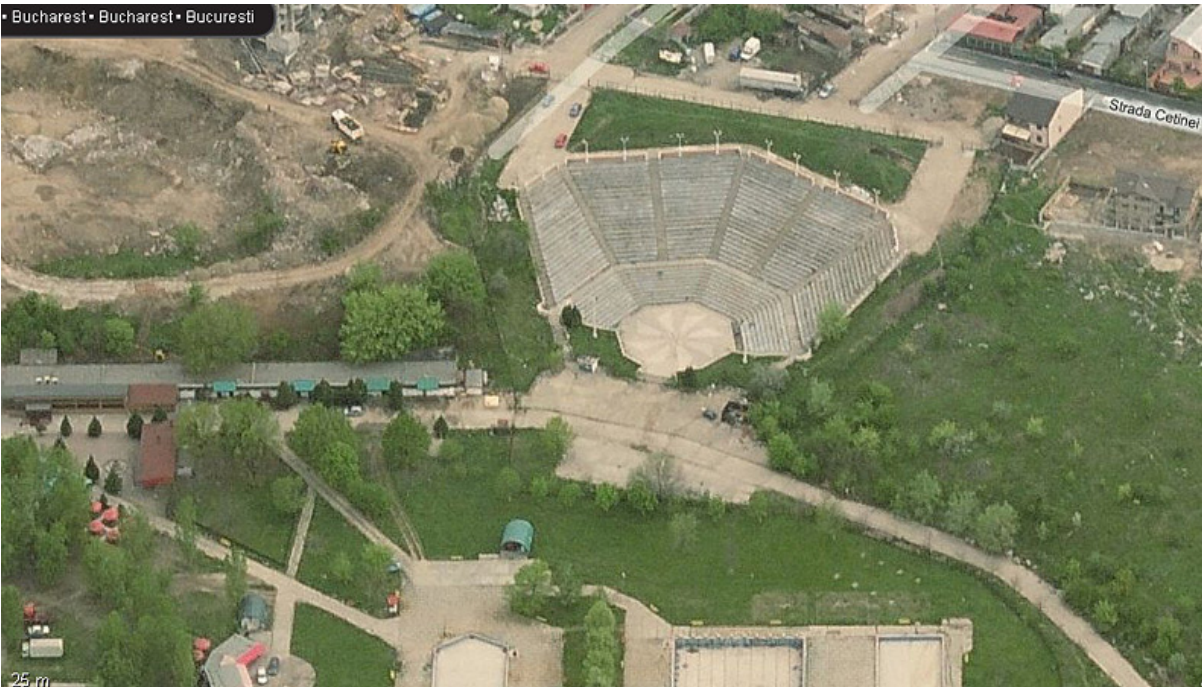
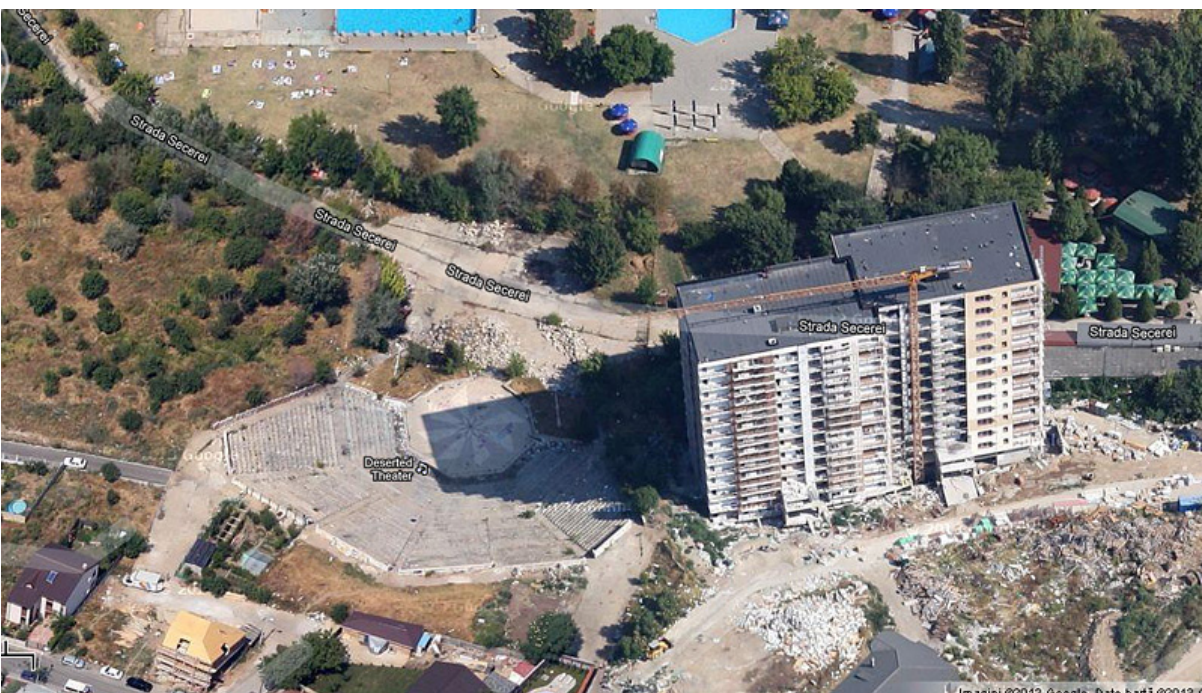
Ne aflăm în imediata apropiere a celor trei parcuri “sudate” care alcătuiesc cea mai întinsă zona verde din sudul orașului: Parcul Tineretului (cel cu lacul, aflat în lunca Dâmboviței), Orașelul Copiilor (cu parcul de distracții) și Parcul Lumea Copiilor (de lângă Palatul Copiilor - reamenajat în 2011 și extins până la contactul cu Orașelul). Exact la limita comună dintre ele, pe o platformă mai înaltă, tronează Sala Polivalentă (1974 - Palatul Sporturilor și Culturii), concepută a fi cel mai mare centru de acest tip din Bucureștii anilor '70. O dată cu aceasta, Ștrandul Pionierilor (Copiilor/Văcărești), împreună cu un teatru de vară, completau armonios peisajul noului oraș, care avea să se dezvolte la sud cu noi cartiere “dormitor”: Pionierilor și Berceni. Amenajarea din anul 2011 a Parcului Lumea Copiilor și conectarea acestuia cu Orașelul Copiilor au condus la desființarea Străzii Secerei, care se aciuia pe la baza versantului abrupt dintre Dâmbovița și Mărțișor, și care

astăzi se afla pe o proprietate privată... Strada trecea chiar prin fata scenei teatrului de vară și totodată traversa latura sudică a ștrandului.

Amfiteatrul părăsit se afla la capătul nordic al străzilor Cărăruia, Jirului, Dâmbului și Urcușului. Astăzi, face parte dintr-o proprietate privată, împreună cu terenul aflat la vest de acesta (conform schiței), în suprafață de aproximativ 3 hectare. Prin anul 2009 încă mai existau stâlpii de iluminare, demontați ulterior... Teatrul de vară a fost amenajat pe versantul natural al orașului, ca și în cazul Amfiteatrului Eminescu, Arenelor Romane, mai nou Herăstrău. Tribuna este alcătuită din 4 segmente dispuse în formă de amfiteatru, iar scena este de forma octogonală. Spațiul verde din spatele tribunei a fost parțial ocupat de o construcție (și o grădină de legume), împrejmuite în așa fel încât dacă vrei să treci dintr-o parte în alta, trebuie să cobori o treaptă în interiorul tribunei. De la o vreme, locul a devenit insalubru, aici aruncându-se adeseori deșeuri provenite din construcții. Verile trecute, tinerii care jucau mingea erau singurii “artiști” de pe scenă. Din păcate, nici măcar ei nu-și mai pot desfășura activitatea în deplină siguranță... De la marginea superioară a amfiteatrului de 3000 de locuri se deschide o panoramă impresionantă asupra orașului, dominată de noile blocuri-turn ale cartierului Asmita Gardens, astfel ca amatorii de apusuri se simt întotdeauna în largul lor pe-aici. Este unul dintre cele mai frumoase puncte de belvedere ale orașului.

Nicu Buculei

Cum ai început să fotografiezi?

Dintotdeauna am fost atras de domeniul vizual, de desen și grafică, apoi design și grafica digitală, așa că fotografia a venit ca o completare naturală. Inițial am experimentat cu câteva camere compacte care nu m-au satisfăcut, le-am simțit foarte repede limitările, dar erau și anii de început ai fotografiei digitale, când tehnologia mai avea de evoluat. M-am apucat serios de fotografie în 2008 când mi-am cumpărat prima camera mai capabilă, a urmat un curs, cărți citite, workshopuri, evenimente, expoziții, concursuri... am ajuns să mă definesc eu însumi ca fotograf.

Ce tip de fotografie îți place?

La acțiunile asociației se face multă fotografie de stradă și trebuie să recunosc că nu îmi displace câtuși de puțin acest gen. Totuși îmi doresc să cresc mai mult într-o altă direcție, mai înspre glamour. Dar nu vreau să rămân ancorat într-un singur gen, mă simt foarte bine și făcând fotojurnalism sau stând cu camera în mână în photopit la un concert. Oricum, pentru mine fotografiile trebuie să conțină și oameni.

Cum ai aflat de Asociația Bucureștiul meu drag?

Auzisem de mai de mult de asociație, că e un grup mare care face ieșiri la fotografiat, dar nu știam nimic mai mult. Asta până acum vreo 2 ani, când un prieten, care era membru, m-a invitat de Mărțișor la metrou la una din acțiunile deja devenite tradiționale ale asociației. La scurt timp după asta am mai participat și la o excursie la Târgoviște, după care făcându-mi mai mulți prieteni în grup, am rămas.

Ce te atrage să participi la acțiunile asociației?

Uneori particip pentru că sunt ieșiri interesante, fie în locuri de care nu am mai auzit sau în care îmi e dificil să ajung de unul singur. Uneori particip pentru a mă mai vedea cu unii prieteni din asociație și a mai socializa cu alți pasionați de fotografie. Uneori câte puțin din ambele. De fiecare dată e puțin din ambele.

Ce activități ale asociației îți plac cel mai mult?

Îmi plac excursiile, am ajuns în multe locuri cu asociația, dar se asemenea îmi plac și expozițiile de fotografie, am participat de câte ori am avut ocazia.

Ce loc din București îți place cel mai mult?

Un singur loc? Asta e o întrebare grea! Am avut o perioadă de atracție pentru parcul Herăstrău, în care știu câteva locuri tocmai bune pentru stat la pândă la fotografiat. Am avut, ca mulți alți fotografi bucureșteni, perioade de atracție pentru Centrul Vechi, Moara lui Assan și altele. Am chiar și o nostalgie legată de un maidan din cartierul în care am copilărit. Mă aștept să am în continuare asemenea atracții și pentru alte locuri.

Ce îți place în București?

Bucureștiul este “acasă”. Eu mă auto-etichetez ca bucureștean, m-am născut aici și am trăit aici, am orașul ăsta în sânge. Îmi place forfota, mulțimea colorată, agitația, stresul. Totodată îmi place și lumina caldă a unui apus peste orasul liniștit și îmi plac și clădirile vechi care ne vorbesc despre istoria sa. Și nu în ultimul rând, îmi plac bucureștenele.

Ce nu îți place în București?

Îmi displace mizeria și lipsa de civilizație a multora dintre locuitorii săi. De asemenea mă întristează, uneori chiar mă revoltă, starea deplorabilă în care se află unele obiective, care ar merita mai multă atenție și respect.

Definește Bucureștiul în câteva cuvinte

Acum ceva vreme am pus Bucureștiului eticheta “the city we love to hate”, adică “orașul pe care iubim să îl urâm”, observ atitudinea asta la mulți bucureșteni, inclusiv la mine: criticăm orașul ăsta, avem o mulțime de lucruri de care suntem nemulțumiți, dar cu greu am pleca de aici, avem o relație complicată de iubire-ură față de el.

Cămin P19 Regie

1985

Foto: Andrei Bîrsan

Biserica Sf. Gheorghe

Foto: Dinu Lazăr

Piața Roma

Foto: Alex Iacob

MOZAIC

Intrarea în strada Lipscani este străjuită de Statuia Lupoaicei și de clădirea abandonată a fostului Magazin București. Tot aici se află și pasajul Latin, locul în care muzicanții stradali se adună să cânte.

Râul Dâmbovița

Foto: Luchian Comsa

Zona Metrou Izvor, paradisul păsărilor.

MOZAIC

Palatul Parlamentului

Foto: Mark Constantinescu

Palatul Parlamentului, o clădire faraonică, oferă ultimele imagini "picturale" văzute din Calea 13 Septembrie.

MOZAIC

Fântâna Miorița

Foto: Clau Diu

București 2013
<https://www.facebook.com/clau.diu.1213>

MOZAIC

Hotelul Herdan

Foto: Alex Iacob

Hotelul Herdan a fost inaugurat în 1871, fiind o investiție a omului de afaceri Jacques Herdan. După 1877 a fost numit Grand Hôtel du Boulevard. Era cunoscut ca primul hotel din București care a tras apă curentă, dar și pentru prețurile mari de la sfârșitul secolului al XIX-lea: o cameră modestă costa 12 franci pe zi.

www.retilianul.blogspot.ro

MOZAIC

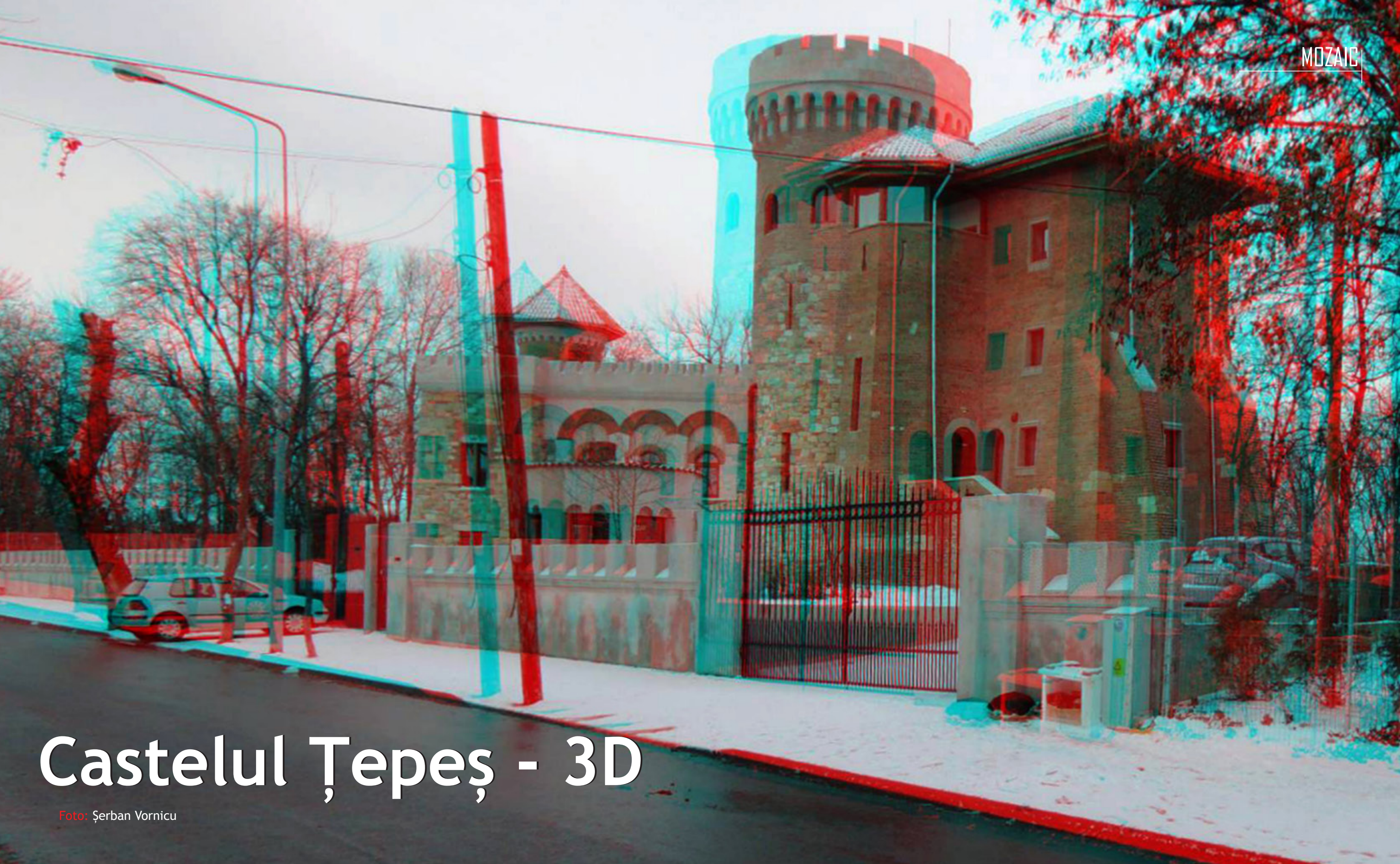

Înșiruire de calcane

Foto: Cristian Voinea

MOZAIC

Pe strada Maximilian Popper, fostă Trinității, am găsit această înșiruire de calcane. Este vorba de fapt de două rânduri de locuințe sociale construite înșiruit (cu alea Crețoiu separându-le), calcanele unuia dintre ele găsindu-se pe strada Maximilian Popper. Casele au fost construite cu mult înaintea celorlalte clădiri de pe stradă și se află în prezent într-o stare avansată de degradare. Țesutul stradal făcea parte din zonele periferice ale fostului cartier evreiesc, iar în prezent este bordat de blocurile ceaușiste.

Castelul Țepeș - 3D

Foto: Șerban Vornicu

B-dul Magheru

Foto: Nancy Vajaianu

Martie, b-dul Magheru, măștișoare sub balconul meu.....

Vrei să faci o codiță fericită?
Donează hrană uscată
și/sau conserve pentru câini.
Îți mulțumim!

AJUTA UN CATEL

Dacă dorești te poți implica direct în susținerea celor 170 de catei din Adăpostul Glina al Asociației “A Doua Sansa”:

- 1. Poți deveni **voluntar** participând direct la acțiunile asociației.**
- 2. Poți **dona** mancare pentru catei (o colectă se organizează lunar, în prima sâmbătă, în fața Patinoarului “Mihai Flamaropol”.**
- 3. Poți ajuta cu **fonduri** (vezi datele de contact de mai jos).**

Și pentru asta îți mulțumim!

Contact:
Ioana Diaconu - 0744.884.704,
ioana.tess@yahoo.com
Carmen Măndescu - 0744.440.089,
ribana4you2000@yahoo.com

Asociația pentru protecția animalelor A Doua Șansă
CUI: 25370963
Cont lei IBAN: RO61 PIRB 4238 7217 6900 1000 - Piraeus Bank
Cont euro IBAN: RO27 PIRB 4238 7217 6900 2000 - Piraeus Bank
<http://www.adouasansa.com>, a.doua_sansa@yahoo.com

www.bucurestiivechisinoi.ro

Despre noi

Cultura este ceea ce rămâne după ce ai uitat ce-ai învățat. Selma Ottiliana Lovisa Lagerlof

...

și încă ceva...

... „Pentru www.bucurestiivechisinoi.ro, mediul cultural creat online a însemnat un spațiu destinat socializării, cunoașterii și autocunoașterii, al dezvoltării, rememorării, al semnelor de întrebare și, în special, al documentării continue. Din momentul lansării, în luna septembrie a anului 2009, proiectul a reușit să culeagă roadele propriilor performanțe”, Andrei Slavuteanu,

regândirea întregului portal pentru a surprinde aspecte extrem de interesante pentru istoria, cultura și arta unui oraș îndrăgit și respectat. În acest timp, echipa editorială a adunat peste 30 de oameni talentați, expresivi, pasionați de tot ceea ce reprezintă Bucureștii vechi și noi.

Povestea scriiturii lor a fost continuată printr-un proiect extrem de curajos, cunoscut sub numele de Joia de la Capșa, unde, într-un mediu specific (Braseria Capșa) s-au născut povești de viață, istorisiri desprinse de pe aleile vechiului oraș și ale noii capitale. Întâlnirea bilunară și ideea socializării, a schimbului specializat de idei a însemnat, de atâtea ori, deschiderea unor noi direcții ale proiectului www.bucurestiivechisinoi.ro.

S-au născut parteneriate și proiecte importante cu instituții culturale, asociații, fundații, reprezentanți media, edituri, website-uri ce împărtășeau aceleași valori socio-culturale (bloguri), s-au alăturat inițiativelor marca Bucureștii vechi și noi oameni simpli, pasionați de istoria orașului ce îi adăpostește.

Suflul modernității nu a trecut nepăsător pe lângă tot ceea ce înseamnă www.bucurestiivechisinoi.ro, ci a „acceptat” tentația propusă de rețelele de socializare (Facebook) prin personalizarea unei pagini atent urmărită de aproape 2.000 de membri.

Redeschidem invitația la bucureștit!

ASOCIAȚIA
Bucurestii
meu drag

www.orasul.ro